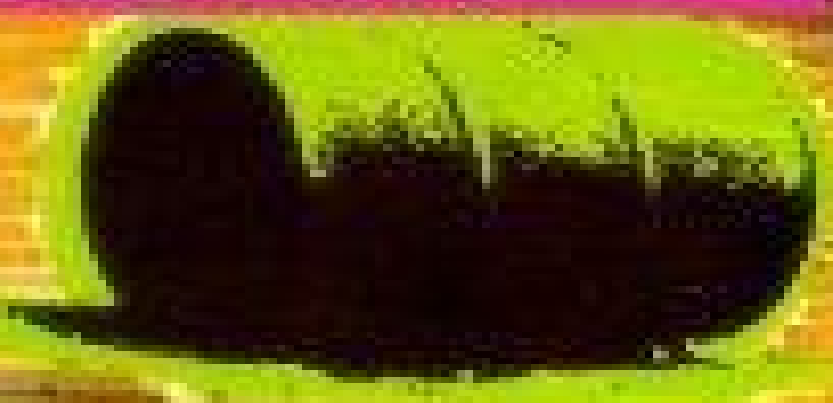

AC SINIFIN LANETI

SAM SHEPARD

KİŞİLER

Sahneye giriş sırasıyla

WESLEY

ELLA

EMMA

TAYLOR

WESTON

ELLIS

MALCOLM

EMERSON

SLATER

BİRİNCİ PERDE

Sahne

Sahnenin gerisine doğru, ortada, üstü kırmızı muşamba ile örtülü çok basit bir yemek masası. Masanın dört yanında, birbirine benzemeyen dört metal sandalye. Sahnenin sağ ve sol yanında, havaya asılmış, kırmızı kareli, kırmalı, biraz solmuş mutfak perdeleri. Önde, sol köşede, çalışır durumda bir buzdolabı ve hemen yanında küçük bir havagazı fırını; sağ köşede ise bir yığın kırık tahta parçası, yırtılmış pencere teli vs. Bunlar kırılmış bir kapının artıklarıdır. Işıklar yandığında WESLEY, sırtında svetsört, blucin, ayağında kovboy çizmeleri, yerden döküntüleri kaldırıp eski bir bahçıvan arabasına doldurmaktadır. Bu bir süre devam eder. Derken WESLEY'in annesi ELLA ağır ağır soldan girer. Sırtında eski püskü bir sabahlık, ayaklarında pembe tüylü terlikler, saçları bigudili, ufak tefek bir kadındır. Yeni uyanmaktadır. Elindeki çalar saati kurarken, uykulu gözlerle oğlunu seyreder. WESLEY döküntüleri temizlemeyi sürdürürken ona aldırılmaz.

ELLA — *(Bir süre sonra)* O işi senin yapman gerekmez.

WESLEY — Yapıyorum işte.

ELLA — Ne diye sen uğraşacakmışsın ki? Bırak kendi yapsın. Kapıyı kıran o.

WESLEY — Kendisi burada değil.

ELLA — Daha dönmedi mi?

WESLEY — Hayır.

ELLA — İyi ya, bırak, o dönünceye kadar öylece dursun.

WESLEY — Bu arada, evin içinde yaşayacak olan biziz.

ELLA — Nasıl olsa gelecek. O zaman temizler.

(WESLEY kırık dökükleri toplayıp bahçıvan arabasına doldurmayı sürdürür. ELLA saati kurduktan sonra fırının üstüne koyar.)

ELLA — *(Saate bakarak)* Ta sabahın beşine kadar gözüme uyku girmedi.

WESLEY — Polisleri sen mi çağırdın?

ELLA — Dün gece?

WESLEY — Evet.

ELLA — Elbette ben çağırırım. Dalga mı geçiyorsun? Hayatım tehlikede idi. Beni tehdit ediyordu.

WESLEY — Seni tehdit ettiği falan yoktu.

ELLA — Alay mı ediyorsun? Nah, işte, kapıyı kırmadı mı?

WESLEY — İçeri girebilmek için.

ELLA — Eve öyle mi girilir? Eve girmenin bir sürü yolu var. Pencereden tırmanırverseydi.

WESLEY — Sarhoştun.

ELLA — Bana ne?

WESLEY — Kapıyı kilitleyen de sensin.

ELLA — Tabii kitlerim. Kapıyı kitleyeceğimi söylemişim. Dedim ki, bir daha böyle bir şey yapacak olursan, kapıyı kitlerim, sen de otelde yatarsın.

WESLEY — Yani, şimdi otelde mi?

ELLA — Ne bileyim nerde?

WESLEY — Packard'a binip gitti herhalde.

ELLA — Baktın mı? Arabalardan hangisi yoksa, onu almıştır.

WESLEY — Ne diye polis çağırдың sanki?

ELLA — Korktum da ondan.

WESLEY — Seni öldüreceğini mi sandın?

ELLA — Sandım ki... Kendi kendime dedim ki: 'Bu adam kimin nesi bilmiyorum. Kapıyı yıkmaya çalışan biri var, ama kim olduğunu nerden bileyim? Herhangi bir kimse olabilir.'

WESLEY — Avaz kıyamet birbirinize bağırıyordunuz.

ELLA — Doğru.

WESLEY — Öyleyse, kim olduğunu pekâlâ biliyordun.

ELLA — Emin değildim, diyorum. İşin en kötüsü oydu. Kokusunu kapının bu yanından duyabiliyordum.

WESLEY — O kadar çok mu içmişti?

ELLA — İçki kokusu değil. Teninin kokusu.

WESLEY — Haaa.

ELLA — *(Birden neşeli)* Kahvaltı ister misin?

WESLEY — İstemem.

ELLA — *(Buzdolabına gider)* Ben birşeyler yiyeceğim.

WESLEY — *(Ortalığı toparlamayı sürdürür)* İnsanın kendi evine aynasızların gelmesi pis bişey. Utanç verici. Sanki başka birileriymişiz gibi.

ELLA — *(Buzdolabının içine bakarak)* Yumurta yok. Sucukla ekmek var.

WESLEY — Çok kötü oldum. kendimi yapayalnız hissettim. Sanki başımız beladaymış gibi.

ELLA — *(Hâlâ buzdolabının başında)* Başımız belada değil. Onun başı belada, bizim değil.

WESLEY — Polis çağırman şart mıydı?

ELLA — *(Buzdolabının kapısını çarpar, elinde sucuk ve ekmek vardır)* Beni az daha öldürecekti diyorum!

(Bir an karşılıklı bakışlar. Önce ELLA kaçıtır bakışlarını, sucukla ekmeği fırının üstüne koyar. WESLEY, döküntüleri toplamaya yeniden başlar. ELLA, fırının alt gözlerini karıştırıp, tava çıkarırken, sucuğu kızartırken, WESLEY konuşmayı sürdürür.)

WESLEY — *(Tahta parçalarını bahçe arabasına atarken)* Sırtüstü uzanmış yatıyordum. Avokado çiçeklerinin kokusu odaya dolmuştu. Çakalların sesini duyuyordum. Kulağıma, caddede vınlayan davar kamyonlarının gürültüsü geliyordu. Yatağında, odamda, bu evde, bu kasabada, bu eyalette, bu ülkede var olduğumu hissediyordum. Sanki kanımın, iliğimin bir parçasıymışcasına yakın

hissediordum ülkeyi. Dışardaki insanların varlığını da hissediyordum gecenin içinde, karanlıkta. Uyuyan insanları bile duyabiliyordum, hatta uyuyan hayvanları. Köpekler. Tavus kuşları. Boğalar. Nemli toprağın üstüne çökmüş, güneşin doğmasını bekleyen traktörler hatta. Yattığım yerde gözlerimi tavana dikmişim. İncecik tellerle tavandan astığım model uçaklarımın hepsi hafif hafif sallanıyorlardı, biri üflemiş gibi. Salınıyorlardı sanki havada. Onlarla birlikte örümcek ağları da kımıldanıyordu. Uçakların kanatları toz içinde. Kanatların üstündeki çıkartmalar soyulmaya başlamış. P-39

um. Messerschmittim. Japon Zerom. Altlarına serilmişim. Sanki ben okyanustaymışım, onlar da keşif uçuşuna çıkmış, üstümden uçuyorlar. Beni gözlüyorlar, salınıyorlar. Düşmanın resimlerini çekiyorlar yukardan. Düşman da ben. Çevremdeki boşluğu içimde duyuyordum, kocaman, kapkara bir dünya gibi. Hayvanmışım gibi dinledim çevreyi. Korku içinde. Ses korkusu. Gerilmişim. Sanki her an bir şey istila edecek beni. Bir yabancı. Tarifi imkânsız bir şey. Derken, Packard'ın tepeyi tırmanmaya başladığını işittim. Bir mil öteden anladım bizim Packard olduğunu, sübapların tıngırtısından. Amortisörün takırtısı da başka hiçbir şeye benzemez. Derken, babamı direksiyon başında gözümün önüne getirdim. Farkına varmadan vites değiştirdiğini... Tepenin son bölümünü almak için ikinci vites geçiyor. Farların yaklaştığını hissediyorum. Korunun içinden geçiyor. Işık meyve ağaçlarını bir bir aydınlatıyor, sonra yeniden karanlığa gömüyor. Kalbim güm güm atmaya başladı, sırf babam eve dönüyor diye. Derken el frenini çektiğini işittim. Işıklar söndü. Kontak anahtarı kapandı. Sonra uzun bir sessizlik. Orada arabanın içinde oturuyor. Başka hiçbir şey yapmıyor. Yalnızca oturuyor. Onun, orada hiçbir şey yapmadan oturuşunu gözlerimin önüne getirebiliyordum. N'apıyor? Öylece oturuyor. Arabadan inmeden önce bekliyor. Ne bekliyor, neden bekliyor? Körkütük sarhoş, yerinden kıpırdamıyor. Körkütük sarhoş, kıpırdamak istemiyor. Uyuyakalıp bütün gece orada yatacak. Yapmadığı iş değil. Daha önceleri de çiy yağarken uyandığı olmuştur. Buz kesmiş, baş ağrısı tutmuş, dişlerinin arasında fıstık kırıntıları. Derken, Packard'ın kapısının açıldığını işitiyorum. Yolun dibinde köpekler havlıyor. Kapı çarpılıyor.

Ayak sesleri. Koltuğunun altına sıkıştırdığı kesekâğdının çıkardığı ses. Kesekâğdının içinde Vahşi Gül viskisi. Kapıya yaklaşan ayak sesleri. Ayak seslerinin durması. Kalbimin güm güm atması. Kapının açılmama sesi. Kapıyı tekmeleyen ayak. Bir erkek sesi. Babamın sesi. Babam anneme sesleniyor. Cevap yok. Ayak tekmeliyor. Ayak daha daha sertçe tekmeliyor. Tahta yarıyor. Erkek sesi. Gecenin karanlığında. Ayak, kapıyı kırarcasına tekmeliyor. Ayağın biri kapıyı delip geçiyor. Şişe düşüp parçalanıyor. Cam kırıkları. Yumruk da kapıyı delip geçiyor. Adam küfrediyor. Adam çıldırıyor. Kafa güm güm çarpılıyor. Adam avaz avaz bağıyor. Parçalayan bir omuz vuruşu. Paldır küldür yuvarlanan bir insan gövdesi. Bir kadın çığlığı. Annemin çığlığı. Çılgık çığlığa polis çağırın annem. Tahta parçalarını oraya buraya fırlatan bir adam. Kusan bir adam. Annem polis çağırıyor. Babam paldır küldür uzaklaşıyor. Doğru arabaya. Araba kapısı çarpılıyor. Kontak anahtarı cırlıyor. Tekerlekler avaz avaz. Birinci vites cartlıyor. Tekerlekler çığlıklar atarak yol alıyor tepeden aşağı. Packard yok oluyor. Sesler yok oluyor. Ses yok. Görüntü yok. Uçaklar hâlâ salınıyor. Yürek hâlâ güm güm atıyor. Ses yok. Annem usul usul ağlıyor. Usulcacık ağlama. Derken sessizlik. Derken usul usul ağlıyor. Derken evin içinde dolanıyor. Derken dolanmıyor. Derken usul usul ağlıyor. Derken susuyor. Duruyor. Derken uzaktan sesler geliyor. Otoyolun uğultusu...

(WESLEY, el arabasını bir ucundan tutup sağdan çıkmak üzere sürerken, otomobil sesleri çıkarır. ELLA ocağın başında yalnız, sucuğun pişmesini beklerken kendi kendine konuşur.)

ELLA — Şimdi, biliyorum, aklına ilk gelen şey... Yoksa bir yerimi mi incittim diye korkacaksın. Gayet normal. Sanki içinde, derinlerde bir yerde bi yara oluşmuş da ondan kanıyorsun sanacaksın. Bundan daha normal bir tepki olamaz. Ama ben, senin gerçeği bilmeni istiyorum. Gidip bir sürü yalan

dolanla kulağını doldurmana katiyen izin verecek değilim. Her bir şeyin doğrusunu anlatacağım sana. Şimdi, en önemlisi, bu iş başına geldi mi, yüzmek yok. Yasak. Yoksa kan kaybından ölürsün. Suya girdiğin anda, o su kanı bööööyle çeker içinden. Akar da akar. Durdurmanın imkânı yok!

(WESLEY'in kızkardeşi EMMA sağdan girer. Yaşı daha küçüktür ve sırtında yeşilli beyazlı bir 4-H forması vardır. Elinde, üstüne krokiler çizilmiş birkaç tabaka karton vardır. EMMA masanın üstüne koyduğu kartonları bir sıraya sokmaya çalışırken, ELLA onunla sanki normal bir konuşmayı sürdürürmüş gibi konuşur.)

EMMA — Ya biri davet ederse ne olacak? Thompson'ların yeni yüzme havuzunu görsen bayılırsın. Sıcak sulu! Her tarafa mavi mavi ışıklar asmışlar, geceleri yakıyorlar. Şahane! Aynı turistik otellerdeki gibi!

ELLA — *(Sucuğu kızartmakla uğraşırken)* Suya girmek yasak dedim, o kadar! Bu iş şakaya gelmez. Bütün hayatın değişiyor. Ömür boyu cahil yaşamak istemezsin herhalde.

EMMA — İstemem.

ELLA — İyi. O zaman kulak ver. İkinci en önemli şey, sıhhi bağlar. Her önüne gelen yerden almak yok. Hele o içine para atılan makinelerden,

sakın haaa. Paketin üstünde "sıhhi" yazar ama, gerçekten sağlık koşullarına uygun olup olmadığına bin şahit ister. Aslında kimbilir ne pistir. Aylardır o aletin içinde duruyor. O makinelere ne biçim insanlar para atar, bilemezsin. O bozuk paralar var ya, dünyanın mikrobunu taşır. Masum görünüşlü gümüş çeyrekler. Bir yüzünde milli kurtarıcımız Washington'un yiğit profili... Gözler ileri, başlar yukarı! Öte yandan, o bağların üstüne saçtığı mikroplar! Evlerden irak!

EMMA — *(Kartonları sıraya koyarken)* Neden bağ diyorlar?

ELLA— *(Bir an durur)* Ne?

EMMA — Adını nerden bağ koymuşlar?

ELLA — *(Sucuk pişirmeyi sürdürür)* Ne bileyim ben? Adını ben koymadım ya. Biri vaktiyle bağ demiş, öyle kalmış.

EMMA— Sıhhi bağ...

ELLA— Öyle.

EMMA — Bi tuhaf, değil mi? İnsanın aklına hastane geliyor.

ELLA — Doğrusu da o. Ama ne yazık ki gerçekte öyle değil. Yani, aslında hastanedeki kadar temiz olmalı ama, nerdeeee? Oysa, orana soktuğun herhangi bir şeyin tertemiz olması gerekir.

EMMA — Nereme soktuğum?

(ELLA, daha geride duran EMMA'ya döner, bir an durur, konuyu değiştirir.)

ELLA— Elindekiler ne?

EMMA — Uygulamalı konferansım için yaptığım çizimler.

ELLA — Ne konferansı?

EMMA — Kızartılacak tavuk nasıl parçalanır.

ELLA — *(Sucuğa döner)* Haaa.

EMMA — Gençlik kulübünde. Biliyorsun. Panayırda uygulamalı konferans vereceğim. Ta ne zaman söyledim ya sana. Benim tavuğun başına bir iş gelmemiştir umarım.

(EMMA buzdolabını açıp içerde tavuk arar.)

ELLA — Unutmuşum gitmiş. Birkaç ay sonrasına hazırlamıyor muydun o konuşmayı?

EMMA — Bu ay olacağını söylemiştim. Panayır, hep bu ay kurulur. Her yıl, bu ay.

ELLA — Unutmuşum.

EMMA — Tavuğum nerde?

ELLA — *(Masumane)* Ne tavuğu?

EMMA — Kızartılmak üzere hazırlanmış bir tavuk koymuştum buraya. Kendim kestim, kendim temizledim. Her bir şeyi tamamdı.

ELLA — Orada öyle bir şey yok. Sucukla ekmekten başka bir şey yok.

EMMA — Daha dün koymuştum. Anne! Yoksa sen mi aldın?

ELLA — Ne diye alacakmışım?

EMMA — Çorba filan yapmak için.

ELLA — Kızartma tavuğundan çorba mı yapılmış? Saçmalama.

EMMA — *(Buzdolabının kapısını çarparak kapar)* Peki, nereye gitti?

ELLA — Evin içinde bağırma! Bağıracaksan git dışarda bağır!

(EMMA sinir içinde sağdan çıkar. ELLA sucuğu ateşten alır. Kısa bir sessizlik. Derken EMMA'nın dışardan bağırduğu duyulur. ELLA tavaya iki dilim ekmek koyup yağda kızartır.)

EMMA'nın SESİ — *(Kulisten)* O tavuk benimdi, sense utanmadan haşladın! BENİM TAVUĞUMU PİŞİRDİN! O TAVUĞU KULUÇKA MAKİNESİNDEN MEZARA KADAR BEN BÜYÜTTÜM. SENSE ALIP HERHANGİ BİR DONMUŞ ET PARÇASIYMIŞ GİBİ KAYNATTIN! VERDİĞİM ONCA EMEĞİ HİÇE SAYDIN! BEN O TAVUĞU BİR YIL BOYUNCA SABAH-AKŞAM MISIRLA BESLEDİM! SUYUNU TAZELEDİM! SONUNDA BALTAYLA BOYNUNU VURDUM! KARNINI YARIP MİDESİNİ BARSAGINI SÖKTÜM! TÜM TÜYLERİNİ BİR BİR YOLDUM! BÜTÜN BU İŞLERİ SEN HAYVANCIĞI ALIP PİŞİRESİN DİYE Mİ YAPTIM?!

(WESLEY soldan girer, sahne ortasına yürür.)

WESLEY — Niye bağırıp duruyor bu?

ELLA — Biri tavuğunu çalmış.

WESLEY — Çalmış mı?

ELLA — Sonra da pişirmiş.

WESLEY — Sen pişirdin ya.

ELLA — Ona ait olduğunu nerden bileyim?

WESLEY — Üstüne adını yazmış mı?

ELLA — Tabii ki hayır.

WESLEY — O zaman, bağırıp çağırması anlamsız. *(Kulise seslenir)* KES SESİNİ! TAVUĞUNA KİMSENİN DOKUNMASINI İSTEMİYORDUYSAN, ÜSTÜNE ADINI YAZAYDIN!

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* ÇORABIMI YE!

WESLEY — *(Masaya yaklaşır)* Şu konuşmaya bak! *(masanın üstündeki kartonları görür)* Bunlar ne böyle?

ELLA — Birşeyler çizmiş. Uygulamalı konferans verecekmiş.

WESLEY — Uygulamalı konferans mı? Ne hakkında?

ELLA — Kızartılacak tavuğun nasıl parçalanacağı hakkında.

(ELLA sucukla ekmeği bir tabağa koyar, masaya gelir, sol tarafta oturur.)

WESLEY — Tavuğun nasıl parçalanacağını bilmeyen mi var?

ELLA — İşte, bazı özel kemikleri kırmak gerekiyormuş. Onu yapmanın da kendine göre usulleri varmış anlaşılan.

WESLEY — *(Elinde kartonlar, sahnenin önüne doğru yürür)* Nesi önemliymiş bunun?

ELLA — *(Yemeğini yerken)* Anatomisi önemli. Tavuğun anatomisi, yani. Anatomiyi bildin mi, işi kıvırıyorsun.

WESLEY — *(Yüzü seyirciye dönük, kartonları yere koyar)* Bi sürü kemik.

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* Kimse kimseyi düşünmüyor! BEN BUZLUKTA TAVUK BULACAK OLSAM, PİŞİRMEYE KALKMADAN ÖNCE BİRİLERİNE SORARDIM!

ELLA — *(Yemeyi sürdürerek haykırır)* ACINDAN ÖLÜYOR OLSAYDIN SORMAZDIN!

(WESLEY pantolonunun önünü açar, pipisini çıkarır, yerdeki kartonların üstüne işemeye başlar.

Yemeğe devam eden ELLA farkında değildir.)

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* BU EVDE AÇLIKTAN ÖLEN YOK! ŞİMDİ BİLE TIKINIYORSUN!

ELLA — N'apalım yani?

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* YANİ, KİMSENİN AÇLIKTAN ÖLDÜĞÜ YOK! AÇLAR SINIFINA DAHİL DEĞİLİZ BİZ!

ELLA — Bilir bilmez konuşmasana! Açlar sınıfı diye bir sınıf yok!

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* TABİİ VAR! AÇLIKTAN KIVRANAN İNSANLARIN OLUŞTURDUĞU BİR SINIF VAR AMA BİZ ONLARDAN DEĞİLİZ!

ELLA — KARNİMİZ AÇ YA! YETMEZ Mİ?

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* SEN ŞIMARIK PİÇİN BİRİSİN!

ELLA — *(WESLEY'e döner)* Duyuyor musun ne diyor bana? *(Oğlanın ne yaptığını farkeder,*

EMMA'ya seslenir) EMMMAAAA!

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* NE VAR?

ELLA — AĞBİN SENİN KARTONLARIN ÜSTÜNE İŞİYOR! *(Yemeğe devam eder.)*

(EMMA hızla sağdan girer, WESLEY'in işini bitirip pantolonunun fermuarını çekmesini izler.

İki kardeş bakışlırlarken ELLA yemeğe devam eder.)

EMMA — Ne biçim aile bu?

ELLA — *(Onlara bakmadan)* Engel olmaya çalıştım ama dinlemedi.

EMMA — *(WESLEY'e)* O çizimler için ne kadar uğraştım, biliyor musun? Dünya kadar araştırma yaptım. Kütüphaneye gittim, kitaplar aldım. Saatlerce vakit harcadım.

WESLEY — Böyle aptalca şeylere vakit harcanmaz.

EMMA — Bu evi terkediyorum! *(Sağdan çıkar.)*

ELLA — *(Masadan kalkmadan arkasından seslenir)* DAHA YAŞIN ÇOK KÜÇÜK! *(WESLEY'e döner)* Evi terk filan edemez, daha çok ufak. Saçmalık. Aslında haksız değil ama, yaşı çok küçük.

Daha yeni aybaşı oldu. İlk kez.

WESLEY — *(Buzdolabına gider)* Harika.

ELLA — Sen bu işleri bilmezsin. Çok zordur. Kızın durumunu daha da güçleştirmesen olmaz mı?

WESLEY — *(Dolabın içine bakarken)* Öyle bişey yaptığım yok. Önünde yeni ufuklar açıyorum.

Şimdi başka bir şey yapmak zorunda kalacak, böylece belki hayatının yönü tümüyle değişecek. İlerde, geriye baktığında, kartonlarının üstüne ağbisinin işediği günü hayatının dönüm noktası olarak hatırlayacak!

ELLA — Anlamadım.

WESLEY — Baksana, evi terk etmeye karar verdi bile. Olumlu bir adım.

ELLA — *(Birden ayağa kalkar)* Daha çok küçük. Sen de o buzdolabından çık!

(Buzdolabına gider, kapısını çarparak kapar. WESLEY masaya gider, sağ tarafında oturur.)

ELLA — Burnun her dakika bu dolabın içinde!

WESLEY — Karnım acıktı.

ELLA — Senin karnın hep aç. Nasıl oluyor anlamıyorum. Yoksul değiliz. Zengin değiliz ama yoksul da değiliz.

WESLEY — Neyiz öyleyse?

ELLA — *(Masaya gelir, WESLEY'in karşısına oturur)* İkisi arası bir yerdeyiz. *(Yeniden yemeğe başlar. Kısa sessizlik. WESLEY annesini seyrederek)* Ama zengin olacağız.

WESLEY — Nasıl yani?

ELLA — Yakında bol paramız olacak.

WESLEY — Ne diyorsun sen?

ELLA — Neyse, hiç karıştıрма. Ama bekle göreceksin. Çokook şaşıracaksın.

WESLEY — Babam işten atıldı.

ELLA — Orası öyle. Bunun babanla ilgisi yok.

WESLEY — Eeeee, sen mi iş buldun?

ELLA — Fazla karıştırma dedim ya. Vakti gelince her şeyi anlatırım. Ondan sonra da buradan çekip gideceğiz. Hiç dönmemesine.

WESLEY — Nereye gideceğiz?

ELLA — Belki de Avrupa'ya. Avrupa'yı görmek istemez misin?

WESLEY — İstemem.

ELLA — Neden?

WESLEY — Ne var Avrupa'da?

ELLA — Her şey var Avrupa'da. Sanatın âlâsı. Yağlıboya tablolar. Şatolar. Binalar. Şahane lokantalar.

WESLEY — Hepsi burada da var.

ELLA — Büyükbaban gibi hassas biri olmanı ne kadar çok isterdim. Hep ona benzediğine inandım. Ama aslında benzemiyorsun ne yazık ki.

WESLEY — Biliyorum.

ELLA — Neden benzemiyorsun? Sen de aynı onun gibi sünnetlisin. İkinizinki hemen hemen aynı.

WESLEY — Büyükbabam öldü.

ELLA — Baktığımda sağdı tabii ki. Saçmalamasana.

WESLEY — N'aptın? Gizlice odasına falan mı girdin?

ELLA — Evimiz çok küçüktü.

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* BİNİCİ PANTOLONUM NERDE?

ELLA — *(WESLEY'e)* Ne diye bağılıyor gene?

WESLEY — Binici pantolonunu soruyor.

ELLA — *(EMMA'ya seslenir)* N'apıcaksın şimdi pantolonunu?

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* ATLA GİDİYORUM!

ELLA — SAÇMALIĞIN LÜZUMU YOK! O ATLA NEREYE KADAR GİDEBİLİRSİN? NE SANDIN? PEK UZAĞA GİDEMEZSİN!

EMMA'nın SESİ — *(Dışardan)* İSTEDİĞİM YERE GİDERİM!

ELLA — ATLA GİDEMEZSİN! *(WESLEY'e)* Koş, atı ahıra kilitle.

WESLEY — Bırak gitsin.

ELLA — At üstünde olmaz. Deli misin sen? Otoyola çıktı mı ezilir.

WESLEY — Otoyola çıkmaz nasıl olsa.

ELLA — O at kendi gölgesinden ürker. *(EMMA'ya)* EMMA, O ATA BİNMEYECEKSİN DİYORUM! *(cevap alamaz)* EMMA, DİYORUM! *(WESLEY'e döner)* Koş bak bakalım, ahırların oraya mı gitmiş. O atla yola çıkması çok tehlikeli.

WESLEY — Biniciliği iyidir.

ELLA — Olsun!

WESLEY — Git kendin bak, o zaman.

(Bir sessizlik. Kadın oğluna bakar.)

ELLA — Neyse, belki de başına bir şey gelmez.

WESLEY — Tabii gelmez. Bütün gece dağlarda atla dolaştığı olmuştur.

ELLA — Amma da sinirli bu kız.

WESLEY — Şımarttınız da ondan.

ELLA — Hiç de değil. Hiçbir zaman kayırmadım onu. Asla fazladan bir şey vermedim. Her şeyin asgarisini verdim. O kadar.

WESLEY — Babam şımartıyor.

ELLA — Ortalıkta görüldüğü yok ki. Nerden şımartacak?

WESLEY — Evde olduğunda şımartıyor.

ELLA — O at çok azgındır. Gidip bir baksan n'olur?

WESLEY — Merak etme idare eder.

ELLA — O atı nallarlar ken gördüm ben. Salağın teki. Her seferinde yere yatırmak zorunda kalıyorlar.

WESLEY — Bırak şimdi. Para nerden geliyor, onu söyle.

ELLA — Ne parası?

WESLEY — Bizi zengin edecek olan para.

ELLA — Evi satıyorum.

(Uzun sessizlik. WESLEY şaşkın şaşkın annesine bakar. ELLA ona sırtını döner.)

ELLA — Evi de satıyorum, araziyi de, koruyu da, traktörü de, hayvanları da. Her şeyi. Hepsini gidecek.

WESLEY — Senin değil ki.

ELLA — Onun olduğu kadar benim de.

WESLEY — Kendisine söylemeyecek misin?

ELLA — Hayır! Söylemeyeceğim. Sana da söylemeseydim keşke. Ağzından kaçırayım deme.

WESLEY — Ama evi nasıl satarsın? Kanuna aykırı bir kere.

ELLA — Tapuyu onun kadar ben de imzaladım. İkimiz de bastık imzayı.

WESLEY — Öyleyse satış belgesinde de iki imza gerek. Yarı yarıya.

ELLA — Avukata danıştım bile. Kanuna aykırı hiçbir yanı yok.

WESLEY — İpotekler ne olacak, peki? Daha taksitler bitmeden yeniden borca girdiniz.

ELLA — Beni sorguya çekmeye kalkma. Bütün her şey ayarlandı, bitti.

WESLEY — Kiminle ayarlandı?

ELLA — Bir ahababım var. Avukat.

WESLEY — Avukat ahabap mı?

ELLA — Aynen. Çok başarılı biri. Her şeyi benim adıma o hallediyor.

WESLEY — Avukat mı tuttun?

ELLA — Dedim ya, kendisi ahababım oluyor. Dostluk uğruna yapıyor her şeyi.

WESLEY — Yani, adama para vermiyor musun?

ELLA — Yüzdesini alacak. Çok küçük bir yüzde.

WESLEY — Parayı ikiniz bölüşeceksiniz, kimseye de bir şey söylemeyeceksiniz, öyle mi?

ELLA — Sana söyledim ya. Yetmez mi? Sen de benimle gelebilirsin.

WESLEY — Ben bu evde oturuyorum.

ELLA — Amma da oturulacak ev! Kapısı bile yok artık. Yağmurdu, rüzgârdı, hepsi içeri girecek.

WESLEY — Bu evden eline geçecek parayla San Diego'ya bile gidemezsin. Her yanını tahtakurdu kemirmiş bir kere.

ELLA — Ama toprak değerli. Bu günlerde herkesin gözü arsa almakta.

WESLEY — Arsa mı?

ELLA — Geliştirilmeye çok uygun bir arazi burası. Bu günlerde toprak fiyatları ne kadar yüksek haberin var mı? En ufak bir fikrin var mı?

WESLEY — Yok.

ELLA — Çok, çok yüksek. Torbayla para veriyorlar. Senin benim gibi bir sürü insan, sırf bunun gibi bir yere sahip olabilmek için binlerce dolar ödüyor. Bankalar sağa sola kredi açıyor. Aileler

için, küçük küçük konut kredileri. Millet inşaata vermiş kendini. Herkes bir karış toprağı olsun istiyor. Tek emin yatırım bu. Öyle otomobildi, çamaşır makinesiydi gibi değer kaybetmesi söz konusu değil. Toprak değerleri on yılda iki kat artacak. Hatta daha bile çabuk. Her gün artıyor.

WESLEY — Delisin sen.

ELLA — Nedenmiş? Keriz olmadığım için mi? Buranın işlerini kim üstleniyor?

WESLEY — Ben!

ELLA — Ha ha! Dalga mı geçiyorsun? Nedir yaptığın? Bir iki koyunun yemini veriyorsun. Kırk yılda bir ağaçları buduyorsun. Bir de sulama. Başka?

WESLEY — Her türlü bakımı yapıyorum.

ELLA — Kaba bakımdan söz etmiyorum ben. Düzeltmekten, onarmaktan, bir şeye benzetmekten söz ediyorum. Burada yaşayan birileri varmış gibi davranmaktan.. Nerdeee?

WESLEY — Burada yaşayan var!

ELLA — Kim? Baban mı?

WESLEY — Bir sürü iş görüyor. Sulama yapıyor.

ELLA — Ayakta durabildiği zamanlar. O da çok sık olmuyor, değil mi? Eve geliyor, sızıp üç gün yerde yatıyor, sonra da bir hafta koydunsa bul. Çalışmak dediğin bu mu? Bu koca yerin yükünü tek başıma taşıyamam.

WESLEY — Taşı diyen mi var?

ELLA — Yok! Hiçbir şey diyen yok! Ben de satıyorum, işte o kadar! *(Uzunca bir süre sessiz otururlar. Derken WESLEY yerinden fırlar.)*

ELLA — Nereye?

WESLEY — Koyunları doyurmaya.

(Soldan çıkar. ELLA ardından seslenir.)

ELLA — Gitmişken Emma'ya da bir bak, olur mu Wesley? Tek başına oralarda dolanmasın. O at çok azgın.

WESLEY'in SESİ — *(Dışardan) BABAM ÖĞRENDİĞİNDE SENİ ÖLDÜRECEK!*

ELLA — *(Ayağa kalkıp kulise bağırır) HİÇBİR ŞEY ÖĞRENMEYECEK! (susar, cevap bekler, ses gelmeyince bağırır) KENDİNDEN BAŞKASINI ÖLDÜRECEĞİ DE YOK!*

(Bir sessizlik daha, oğlandan cevap bekler. Ses gelmez. Masaya döner, tabağı bakar. Tabağı alıp oca-

ğa doğru ilerler. Tabağı ocağın üstüne koyar, bir süre ocağı bakar. Buzdolabına döner, buzdolabına bakar. Buzdolabına yaklaşır, kapısını açar, içine bakar.)

ELLA — Bomboş.

(Buzdolabını kapar, gözlerini dolaptan ayırmadan kendi kendine konuşur.)

ELLA — Beni öldüremez. İstersem satarım. Hakkım. Tamamen hakkım. Yapabileceği hiçbir şey yok.

(Hâlâ buzdolabına bakmaktadır, derken kapısını yeniden açıp içine bakar. EMMA sağdan girer, bir elinde ipten bir yular vardır. Beyaz forması çamur içindedir. Buzdolabının içini seyreden ELLA'ya bakar bir süre.)

EMMA — Orospu çocuğu az daha öldürecekti beni.

(ELLA dolabı kapayıp EMMA'ya döner.)

ELLA — Ne oldu?

EMMA — Ağılın bir ucundan öteki ucuna sürükledi.

ELLA — O salak atla uğraşma demedim mi ben sana? Manyaktır o.

EMMA — Peki, buradan nasıl kurtulacağım?

ELLA — Buradan kurtulamayacaksın. Daha çok küçüksün. Şimdi git, üstünü değiştir.

EMMA — Çocuk yapacak kadar büyüdüm ama, yalan mı?

ELLA — O da ne demek?

EMMA — Altımın kanamasının sebebi o demek. Çocuk yapmak için.

ELLA — Aptal aptal konuşma. Git, formanı değiştir.

EMMA — Bundan başka formam yok.

ELLA — O zaman başka bir şey giy.

EMMA — Ölünceye dek burada kalamam ya.

ELLA — Kimse ölene dek burada kalacak değil. Hepimiz gidiyoruz.

EMMA — Öyle mi?

ELLA — Öyle. Avrupa'ya gidiyoruz.

EMMA — Kim?

ELLA — Hepimiz.

EMMA — Babam da geliyor mu?

ELLA — Yok. O herhalde gelmiyor.

EMMA — Neden? O da görmek istemez mi Avrupa'yı?

ELLA — Bilmem.

EMMA — Yani, bi tek sen, ben, Wes, üçümüz gideceğiz, öyle mi? Öööög, felâket!

ELLA — Nedenmiş? Nesi felâket? Tatil gibi bir şey olur.

EMMA — Burdan farklı olmaz ki.

ELLA — Tabii olur. Bi kere orası Avrupa. Yepyeni bir yer.

EMMA — Gene de biz aynı insanlar olacağız.

ELLA — Nen var senin? Neden böyle şeyler söylüyorsun?

EMMA — Yalan mı?

ELLA — Her şey düzelsin, iyi olsun diye elimden geleni yapıyorum. Birşeyleri değiştirmeye çabalı-

yorum. Hayatımıza biraz serüven katmaya çalışıyorum. Sense hepsini tuz buz ediyorsun.

EMMA — Zaten Avrupa'ya gidecek paramız yok.

ELLA — Git, üstünü değiştir.

EMMA — Gitmiyorum işte! (*Masaya gider, sağ tarafında oturur.*)

ELLA — Baban burda olsaydı hemen dediğini yapardın.

EMMA — Babam burada değil.

ELLA — Birazcık laf dinlesen olmaz mı?

EMMA — Olmaz, çünkü söz dinlemek ölmek demek. Ölmeye başlamak demek.

ELLA — Daha böyle konuşacak yaşa gelmedin.

EMMA — Yerde, çamurların içinde sürükleniyordum.

ELLA — Kendi kabahatin. Gitme diye o kadar söyledim.

EMMA — Birden her şey değişti. Artık aynı insan değildim. Koskoca bir hayvana bağlı, onun peşinden sürüklenen bir et yığınından başka bir şey değildim.

ELLA — Bu da sana bir ders olsun.

EMMA — Kafamda bütün yolculuğu tasarlamıştım. Doğru Baja'ya gidecektim.

ELLA — Meksika'ya mı?

EMMA — Balıkçı teknelerinde çalışacaktım. Derin denizlerde balık avlamak için tekne tutan işadamlarının koca koca kılıç balıklarını, barakudaları yakalamalarına yardım edecektim. Kıyı boyunca çalışarak ilerleyecektim. Bütün kıyı köylerine uğrayacaktım. İspanyolca konuşacaktım. Sonra

araba tamirciliği de öğrenecektim. Bozulan arazi vitesli araçları onaracaktım. Vites kutularını. Her birşeyi tamir etmesini öğrenebilirdim. Sonra aşçılık da öğrenirdim. Bir yandan da roman yazardım. Mutfakta. Mutfak romanları. Derken kitap yayınlanınca, Meksika'nın ortasındaki vahşi ormanlarda kaybolacaktım. Aynı o adam gibi.

ELLA — Hangi adam?

EMMA — *Sierra Madre'nin Definesi*'ni yazan adam.

ELLA — Sen o filmi nerde gördün?

EMMA — Adamın adı yok, adının baş harfleri var yalnızca. Sonra kendi de yok olmuş. Kimse telif haklarının nereye gönderileceğini bilememiş. Kaçmış, kurtulmuş.

ELLA — Ne biçim konuşuyorsun? Sen o tür işler yapmak üzere yetiştirilmedin ki. Sana göre değil öyle şeyler.. Oturup güzel güzel nakış işlemek dururken ne diye tamirci olacaktıydın?

EMMA — Arabanın her türlü hoşuma gidiyor. Seyahat etmek istiyorum. Sonra, bi düşün, yolda kalan insanlara yardım edebilecek tek kişi olmak ne güzel. Sanki büyücülük gibi bir şey. Kaputu açtığın gibi büyülü gücünü gösteriyorsun.

ELLA — Ne diye hayal kuruyorsun?

EMMA — Şimdi hayal kurmuyorum. Demin kuruyordum. En son, yuları taktığım ana kadar. Ama at birden fırlayınca...hayal mayal kalmadı. Kendimi çamurların içinde sürünürken gördüm,

ELLA — Git üstünü değiştir.

EMMA — Hep bu lafı tekrarlayıp durma. Sanki tekrarladıkça sorumluluktan kurtulacaksın.

ELLA — Artık dediklerini doğru dürüst kavrayamıyorum bile.

EMMA — İyi.

ELLA — Nesi iyi?

EMMA — Kavrayabilseydin, o zaman beni anlamış olurdun.

(Sessizlik. ELLA döner, buzdolabının kapağını yeniden açıp içine bakar.)

EMMA — Aç mısın?

ELLA — Yoo.

EMMA — Sırf alışkanlık, demek?

ELLA — Ne?

EMMA — Açmak... Kapamak...

(ELLA buzdolabını kapayıp EMMA'ya döner)

ELLA — Hey allahım! Seninle nasıl başedeceğim, Emma?

EMMA — Bırak gideyim.

ELLA — *(Bir süre susar)* Daha çok küçüksün.

(ELLA soldan çıkar. EMMA masada otururken çevresine bakınır, sonra ağır ağır kalkar, buzdolabına gider. Bir an önünde durur, sonra ağır hareketlerle kapısını açıp içine bakar. Buzdolabının içiyle konuşur.)

EMMA — Merhabaaa! Kim var orada? Kimse yok mu? Meteliksiz değiliz, haberiniz olsun. Saklanmanıza gerek yok. Para geldiği gibi gidiyor, ama meteliksiz değiliz. Açlar sınıfına dahil değiliz.

(Avukat TAYLOR sağdan girer, buzdolabıyla konuşan EMMA'yı seyreder. Orta yaşlı, şık giyimli bir

adamdır. Elinde evrak çantası vardır. Öylece durup kıza bakar.)

EMMA — *(Buzdolabının içine doğru konuşur)* Orada mısır ekmeği var mı? HUUUUU hUUUUU! Sebze falan bulunur mu? Şalgaaam? Başka kök sebze? Yok mu? Hiçbi şey yok mu? Neyse, üzülme. Utanılacak bişey değil. Daha kötüsünü de görmüşüm ben. Okula beslenmemi gazete kâğıdına sarıp

götürmüşlüğüme bile var. En kötüsü o. Hiç beslenme götürmemekten daha beter. Onun için üzülme. Yakında birtakım arkadaşlar gelir sana da. Kıyına köşene küçücük yumurtalar yerleşir. O kapaklarının altına sarı sarı margarinler oturur, buzluğuna ise donmuş bir tavuk — *(bir an durur)* Benim tavuğu gördün mü, onu söyle! Anasını sittiğimin orospu çocuğu!

(Dolabın kapağını çarparak kapatır, döner, TAYLOR'un orada dikildiğini görür. Bakışlırlar. TAYLOR gülümser.)

TAYLOR — Anneniz evde mi?

EMMA — Bilmem.

TAYLOR — Dışarda arabasını gördüm de, herhalde evdedir dedim.

EMMA — O annemin arabası değil.

TAYLOR — Ben, onun sanıyordum.

EMMA — Araba, babamın.

TAYLOR — Ama anneniz kullanıyor.

EMMA — Ama satın alan babam.

TAYLOR — Yaa, demek öyle?

EMMA — Kaiser-Fraser marka.

TAYLOR — Yaaa?

EMMA — Babam matrak arabaları sever. Bir tane de Packard'ı var.

TAYLOR — Yaa?

EMMA — Babam diyor ki, bir tek onlar çelikten yapılmamış.

TAYLOR — Yaaa?

EMMA — Arabayı param parça etti, sonra yeni baştan topladı, ama kimse anlamıyor.

TAYLOR — Packard'ı mı?

EMMA — Hayır, ötekini.

TAYLOR — Demek öyle?

EMMA — Peki, siz kimsiniz?

TAYLOR — Adım Taylor. Annenizin avukatıyım.

EMMA — Başı dertte falan mı yoksa?

TAYLOR — Yoo. Hayır, kesinlikle öyle bir şey yok.

EMMA — O zaman burada ne işiniz var?

TAYLOR — Annenle.... bir konuyu görüşecektik de.

EMMA — Amma ürkünç bi tipsin.

TAYLOR — Sahi mi?

EMMA — Evet, sahi. Tüylerimi ürperttin birden. Öcü görmüş gibi oldum.

TAYLOR — Annenizle görüşmeye gelmiştim.

EMMA — Olabilir. Ama şu anda benimle görüşmektесiniz.

TAYLOR — Doğru. *(Sessizlik. Rahatsız bir havayla etrafına bakar)* Biri kapınızı kırmış galiba.

EMMA — Babam.

TAYLOR — Kazayla mı oldu?

EMMA — Hayır, bile bile kırdı. Kafası bozuktu.

TAYLOR — Demek öyle? Kendisi çok asabi herhalde.

EMMA — Ne istiyorsun sen?

TAYLOR — Dedim ya...

EMMA — Dediğini duydum. Neden annemle konuşmak istiyorsun?

TAYLOR — Bir iş konusu görüşeceğiz.

EMMA — Annem iş kadını değil ki. İşten mişten hiç anlamaz.

TAYLOR— Neden?

EMMA — Kerizin tekidir de ondan. Her lafa inanır.

TAYLOR — Bana son derece akli başında biriymiş gibi geldi.

EMMA — Onu ne için kullandığına bağlı tabii.

(TAYLOR kıza bakar. Sessizlik.)

TAYLOR — Terbiyesizliğin lüzumu yok.

EMMA — Kaybedecek bir şeyim de yok.

TAYLOR — Sahiden kızımanız, değil mi?

EMMA — Sen ne iş yaparsın, ahbap?

TAYLOR — Oturmamda bir sakınca var mı?

EMMA — Benim için hava hoş. Ama babamın hoşuna gitmeyebilir.

TAYLOR — Evde mi?

EMMA— Her an gelebilir.

TAYLOR — (Oturmak üzere masaya doğru yürürken) Neyse, ben annenizi bekleyeceğim.

EMMA — İnanılmaz korkunç sinirlidir. Annemle birlikte yakaladığı bi herifi az daha öldürüyordu.

TAYLOR — (Sağ taraftaki sandalyeye oturarak) Yanlış anlama var galiba. Ben, iş için bulunuyorum burada.

EMMA — Çok çabuk patlar. Bütün aile öyledir. Babası da aynı onun gibiymiş, ondan önce büyük babası da... Wesley de aynı babam gibidir. Sıvı dinamit yani.

TAYLOR — (Evrak çantasını masanın üstüne koyar.) Sıvı dinamit mi?

EMMA — Aynen. Bir de adı vardı ama...neydi?

TAYLOR— Bilemeyeceğim.

EMMA — Kimyasal bi madde. İçki içmesinin sebebi de aynı. Kanında bir şey var. İrsiymiş. Son derece patlayıcı.

TAYLOR — Tehlikeli, desene.

EMMA — Hem de nasıl!

TAYLOR — Böylesi bir çevrede yaşamaktan korkmuyor musun?

EMMA — Yoo. Kanında o maddeyi taşıyanların içinde olur korku, taşımayanlarda olmaz. Bende yok.

TAYLOR— Ya?

EMMA — Nitrogliserin...tamam adı bu işte. Nitrogliserin.

TAYLOR— Nasıl yani?

EMMA — Kanında var. Nitrogliserin.

TAYLOR — Acaba annenizi çağırmanız mümkün mü?

EMMA — (Gözlerini adamdan ayırmadan haykırır)

AAAAAAANNNNNNNNNNEEEEE!

TAYLOR — (Bir an sustuktan sonra) Teşekkürler.

EMMA — Annemden ne istiyorsun?

TAYLOR — (Sinirlenmeye başlayarak) Daha önce söyledim.

EMMA — Onun da altı kanıyor mu?

TAYLOR— Ne?

EMMA — Anlarsın ya... Ondan da kan geliyor mu?

TAYLOR — Bu konuşmayı sürdürmek istediğimi sanmıyorum.

EMMA — İyi ya, pekâlâ.

(EMMA masaya gelip TAYLOR'un karşısına oturur, gözlerini adamdan ayırmaz. Bir süre sessiz otururlar. TAYLOR rahatsızlık içinde kıvrılır. Evrak çantasının üstünde parmaklarıyla tempo tutar. EMMA sinir bozucu bir şekilde ona bakmayı sürdürür.)

TAYLOR — Bu ev harika. *(Kız baktıkça bir an susar)* Yani, yeri çok iyi demek istiyorum. Potansiyeli olan bir arazi. *(duraksar)* Tabii, ucuz konut ihtiyacının karşılanması amacıyla tarımın gittikçe geri plana itildiğini görmek çok acı, ama n'aparsınız? Çağın gereklerinden biri bu. Gezegenimiz üstündeki insanların sayısı çok arttı. Bütün mesele burada. Basit matematik hesabı. İnsanlar çoğaldıkça barınak gereksinmesi artıyor. Barınaksa toprak istiyor. Basbayağı bir denklem işte. Konut sağlamamız gerek insanlara. Yeni insanlara. Ne mutlu bize ki bunu sağlamanın mümkün olduğu bir ülkede yaşamak şansına sahibiz. Bazı ülkelerde, örnekte Hindistan'da, böyle bir şey imkânsız. İnsanlar muz yaprakları altında barınıyorlar.

(WESLEY, elinde açılır kapanır parmaklıkları bir kafes taşıyarak girer. Sahnenin ortasına bu kafesi ku-

rar. Küçük dikdörtgen biçiminde, bebeklerin oyun parkına benzeyen bir şeydir bu. Döner. TAYLOR'a bakar, sonra EMMA'ya döner.)

WESLEY — *(EMMA'ya)* Bu kim?

EMMA — Avukatmış.

(TAYLOR geniş geniş sırtarak ayağa kalkar, elini WESLEY'e uzatır. WESLEY eli sıkımsızın adama bakar.)

TAYLOR — Ben Taylor. Siz oğlu olmalısınız.

WESLEY — İyi bildin. Ben oğluyum.

(WESLEY sağdan çıkar. TAYLOR oturur, rahatsız bir yüzle EMMA'ya gülümsemeye çalışır. EMMA gözlerini ondan ayırmaz.)

TAYLOR — Garip bir duygu.

EMMA — Ne?

TAYLOR — Düşman topraklarındaymışım gibi hissediyorum kendimi.

EMMA — Doğru.

TAYLOR — Savaştan beri böyle bir duyguya kapılmamıştım.

EMMA — Ne savaşı?

(TAYLOR ona bakakalır. WESLEY sağdan girer, kucağında küçük, canlı bir kuzu vardır. Kuzuyu parmaklığın içine bırakır, hayvanın hareketlerini izlemeye koyulur.)

EMMA — *(WESLEY'e)* Nesi var onun?

WESLEY — *(Kuzuya bakarak)* Sürfe.

EMMA — Ne diye içeri getirdin öyleyse? Buraya mikrop saçacak.

WESLEY — *(Kuzuyu seyrederek)* Annemden kapmışsın.

EMMA — Neyi annemden kapmışım?

WESLEY — Mikrop! Mikrop fikrini yani. Gözle görünmeyen ama havada esrarengiz bir şekilde uçuşan mikroplar! Her şey, kötü bir şey taşıyor olabilir.

TAYLOR — *(WESLEY'e)* Ama, yani bence de...eğer hayvanı sürfe sarmışsa, mutfakta bulunması...yani yiyeceklerin yakınında...doğru olmaz.

WESLEY — Bizde yiyecek bişey yok ki.

TAYLOR — Yaa? Ama gene de...yiyeceğiniz olduğunda, burada pişiriyorsunuz herhalde?

EMMA — Bu da bişey mi? Ağbim mutfakta yerlere işer.

TAYLOR — Yabancılarla hep böyle mi konuşursunuz?

EMMA — Bak, işte o yerde gördüğün ne, biliyor musun? Benim kartonlarımın üstünde... Sidik!

WESLEY — *(TAYLOR'a)* Sen burada ne arıyorsun?

TAYLOR — Kapıdan girdiğimden beri sorguya çekiliyorum, ne bu? Annenizle buluşmaya geldim.

WESLEY — Evi satmaya kalkan sen misin?

TAYLOR — Birtakım görüşmeler yapıyoruz, evet.

EMMA — *(Ayağa fırlar)* Ne? Hangi evi satmaya kalkıyor? Bu evi mi?

TAYLOR — *(EMMA'ya)* Söylemedi mi?

WESLEY — Bana söyledi.

EMMA — Nerde oturacağız, peki?

WESLEY — Sen zaten evi terk ediyorsun. Sana ne?

EMMA — *(Kulise seslenir)* AAAANNNNNNNEEEEE!

TAYLOR — *(WESLEY'e)* Kızcağızı sarstım istememiştim.

WESLEY — Babamla görüşmeyecek misin?

TAYLOR — Bu aşamada gerek yok.

WESLEY — Dünyada satmaz, haberin olsun.

TAYLOR — Bakarsın satmak zorunda kalır. Annenizin dediğine göre pek çok borcu varmış.

EMMA — Kime? Kime borcu varmış?

TAYLOR — Herkese. Gırtlığına kadar borç içinde.

EMMA — Hiç de değil! Bi kuruş borcu yok! Her şeyin parası ödendi.

WESLEY — Kes sesini Emma. Git üstünü değiştir.

EMMA — Sen kes sesini! Bu herif adinin teki. Varımızı yoğumuzu elimizden alıp satacak. Köküne kadar üçkâğıtçı.

WESLEY — Biliyorum, ama sesini kes. Tamam mı?

EMMA — *(TAYLOR'a)* Babamın kimseye borcu yok!

TAYLOR — *(WESLEY'e)* Gerçekten çok üzüldüm. Anneniz söylemiştir sandım.

(ELLA soldan girer. Giyinmiş, çantasını, beyaz eldivenlerini almıştır. TAYLOR onu görünce ayağa kalkar.)

ELLA — Ne bağışıyorsunuz öyle? Aaaaa, Bay Taylor. Sizi yarım saat sonra bekliyordum.

TAYLOR — Biliyorum. Ama arabayı dışarda görünce, daha erken geleyim dedim.

ELLA — Aman ne iyi ettiniz. Herkesle tanıştınız mı?

TAYLOR — Tanıştık.

ELLA — *(Kuzuyu fark eder)* Bu hayvanın burada ne işi var, Wesley?

WESLEY — Sürfe sarmış.

ELLA — Çıkar onu mutfaktan.

WESLEY — Ama evin en sıcak yeri burası.

ELLA — Dışarı çıkar, dedim!

EMMA — Anne, sen evi mi satıyorsun?

ELLA — Kim söyledi buna?

TAYLOR — Korkarım, ben ağzımdan kaçırdım.

ELLA — Şimdi bu konuyu tartışacak değilim, Emma. Git üstünü değiştir.

EMMA — *(Soğuk)* Evi satacak olursan bir daha yüzüne bakmam!

(EMMA soldan çıkar. TAYLOR bozuk bozuk gülümser.)

TAYLOR — Kusura bakmayın, n'olur. Haberi var sanıyordum.

ELLA — Önemli değil. Kendisi burdan gidiyor nasıl olsa. Şimdi, bana bak, Wes, biz Bay Taylor ile öğlen yemeğine çıkıyoruz. İş görüşmesi yapacağız. Döndüğümde o hayvanı mutfakta görmiyeyim.

TAYLOR — *(WESLEY'e döner, elini uzatır)* Tanıştığımıza çok memnun oldum.

(WESLEY elini uzatmaksızın ona bakar.)

ELLA — *(TAYLOR'a)* Tabiat itibariyle aksidir. Babasına çekmiş.

TAYLOR — Anlıyorum. *(WESLEY'e)* Sen de de nitrogliserin var, ha? *(Kendi kendine güler.)*

(ELLA ile TAYLOR çıkmak üzere sağa yürürler. ELLA, WESLEY'e döner.)

ELLA — Emma'ya göz kulak ol, Wes. Daha yeni illeti geldi. Kızlar için çok zordur ilk seferinde, biliyorsunuz.

(TAYLOR ile ELLA çıkarlar. WESLEY bir süre öylece durur. Döner, kuzuya bakar.)

WESLEY — *(Kuzuya bakarak)* "Amerikan kuzusu yiyin. Yirmi milyon çakalın bir bildiği olmalı!"

(Buzdolabının yanına gider, kapısını açıp içine bakar.)

WESLEY — Talihine küs. Noel Baba henüz gelmemiş.

(Dolabın kapısını çarparak kapar, kuzuya döner, uzunca bakar.)

WESLEY — *(Kuzuya)* Sense talihlisin, çünkü açlıktan gebermek üzere değilim. Evet, talihlisin, çünkü biz uygar bir aileyiz. Ya Kore'de olsaydın? Mukavva duvarlardan içeri oluk oluk yağmur suyu akan bir yerde... Sense çamurlar içinde bir direğe bağlısın, iliklerine kadar ıslanmışsın, sıskan çıkmış, açsın... Ama hiç farketmez, çünkü her zaman senden daha aç biri bulunur. Birisi açtır. O açlıkla eline bir bıçak alıp dışarı çıkar. Seni boğazlar, gırtlığını keser, çiğ çiğ yer. Onun açlığı seni yer. Oysa sen de açsındır. *(Dışarda çöp bidonlarının devrildiğini belli eden büyük gürültü. WESLEY'in babası WESTON'un sağdan bağırdığı duyulur.)*

WESTON'un SESİ — *(Dışardan)* ALLAHIN BELASI ÇÖP BİDONLARINI ALLAHIN BELASI KAPININ ÖNÜNE KİM KOYDU?

(WESLEY bir an dinler, koşarak soldan çıkar. Sağ taraftan, dışardan birtakım başka şeylerin devrilme sesleri. WESTON'dan küfürler. Derken içeri girer. İçi kirli çamaşır dolu torba tipi bir çanta ile çok büyük bir kesekâğıdı taşımaktadır. Çok iri yarı, orta yaşlı bir adamdır. Üstünde eski püskü bir siyah palto, başında mavi bir beyzbol kepi, ayaklarında lastik ayakkabılar vardır. Pantolonu bollanmış ve ütüsüz. Tıraş olmamış, biraz sarhoş. Bir iki adım atar. Kuzuyu görünce şaşkın durur. Bir dakika kuzuya bakar. Masaya gidip kesekâğıdıyla torbayı koyar, tekrar sahne ortasına dönüp kafes içindeki kuzuya bakar.)

WESTON — *(Kuzuya)* Sen ne arıyorsun burada? *(çevresine bakar, kendi kendine konuşur)* Burası içers mi, dışarsı mı? İçers... değil mi? Bura evin içi. Kapı olmasa bile gene de evin içi. *(kuzuya)* Tamam mı? *(kendi kendine)* Tamam. *(kuzuya)* O zaman sen ne bok yemeğe burada bulunuyorsun? *(kendi kendine güler)* Gülünecek bir şey yok.

(Buzdolabının yanına gidip kapısını açar)

WESTON — Harika! SIFIR! SIFIRA SIFIR ELDE VAR SIFIR! BOMBOŞ! TAMTAKIR! *(genel olarak eve bağırır)* BRAVO, GENE BECERDİK! GENE HER BİRŞEYİ PEDER BEYİN ÜSTÜNE YIKMAYI BAŞARDIK! HER TÜRLÜ BAKIM! İAŞE VE İBATE ONUN İŞİ! HARİKA!

(Dolabın kapağını çarparak kapatır, masaya gider.)

WESTON — Bu evde neden buzdolabı bulunduruyoruz, aklım ermiyor. Kapağını çarpmaktan başka bir işe yaradığı yok.

[Yiyeceklerle dolu kesekâğıdını alıp yeniden buzdolabına doğru yürürken kendi kendine konuşur.]

WESTON — Sabahtan akşama, gecedden sabaha çarpılır durur. KÜÜÜT! GÜÜÜM! KÜÜÜT! Herkes ne bekliyor acaba, mucize mi? HERKES MUCİZE Mİ BEKLİYOR?

(Buzdolabının kapağını açar, kesekâğıdından enginarlar çıkarıp içine doldurmaya başlar. Sağdan girmiş olan WESLEY'e arkası dönüktür, onu görmez.)

WESTON — *(Eve)* ARTIK MUCİZE FALAN YOK! BUGÜNDEN İTİBAREN MUCİZELER BİTTİ TÜKENDİ! GELEN YALNIZCA BENİM! KARŞINIZDAKİ, BAY KÖLE'DEN BAŞKASI DEĞİL! BOŞALAN KİLERİ DOLDURMAYA GELDİ!

WESLEY — Ne diye bağıırıyorsun? Evde kimse yok.

(WESTON hızla döner, oğluyla yüz yüze gelir, WESLEY kıpırdamaz.)

WESTON — Ne bok yemeğe öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun? Ya seni gebertseydim?

WESLEY — Kesekâğdında ne var?

WESTON — Yiyecek! Başka ne olacak? Birinin bu evi doyurması gerek.

(WESTON buzdolabına dönüp enginarları yerleştirmeye devam eder.)

WESLEY — Yiyecek ne?

WESTON — Enginar. Ne sandın?

WESLEY — *(Yaklaşır)* Enginar mı?

WESTON — İyi bildin. Çöl enginarı, enginarın iyisi. Hot Springs'den yarı fiyatına aldım.

WESLEY — Enginar almak için ta oralara mı gittin?

WESTON — Tabii ki hayır! Sen beni ne sanıyorsun, gerzek filan mı? Arazime bakmak için gitmişim.

WESLEY — Ne arazisi?

WESTON — Çöldeki arazim. Şimdi sesini kes! Sen gelinceye kadar her şey yolundaydı. Kendi kendime konuşuyordum, her şey tıkırındaydı.

(WESTON kesekâğındakileri dolaba boşaltır, kapısını çarparak kapar, kâğıdı buruşturur,

masanın başına döner. Torbadan kirli çamaşırlarını çıkartarak masanın üstüne koymaya başlar.

WESLEY buzdolabına gider, açar, enginarlara bakar. Bir tanesini eline alıp yakından bakar.

Tekrar yerine koyar. Bütün bunları yaparlarken konuşmayı sürdürürler.)

WESLEY — Çölde arazin olduğunu hiç bilmiyordum.

WESTON — Elbette var. Altı dönüm arazim var orada.

WESLEY — Bana hiç söylemedin.

WESTON — Neden sana söyleyecekmişim? Annene söyledim.

WESLEY — O da bana birşey demedi.

WESTON — Eeeee, kes sesini.

WESLEY — Nasıl bir arazi?

WESTON — Hiç de tahmin ettiğim gibi değil, orası kesin.

WESLEY — Nasıl öyleyse?

WESTON — Tahmin ettiğim gibi değil, dedim ya. Herifin biri kapıya gelmiş satıyordu, ben de biraz aldım.

WESLEY — Nasıl bir herif?

WESTON — Öyle bir herif. Kalıbı kıyafeti yerindeydi. Ağzı da bayağ laf yapıyordu. İlersi için bir yatırım olur, dedi. Oralar gelişecekmiş, müthiş şeyler yapılacakmış. Golf alanları, alışveriş merkezleri, bankalar, saunalar. Öyle şeyler işte. Ben de arazi aldım.

WESLEY — Kaç para ödedin?

WESTON — Yani, hepsini ödemedim. Biraz peşin verdim. Aptal değilim ya.

WESLEY — Ne kadar verdin?

WESTON — Sana ne diye söyleyecektmişim? Zaten borç aldım, onun için kaç para ödediğim senin üstüne vazife değil.

WESLEY — Sonra fos çıktı, değil mi?

WESTON — Hem de nasıl! Sopalardan sopalara gerilmiş birtakım ipler yalnızca. Kertenkeleler cirit atıyor.

WESLEY — Çevresinde birşeyler yok mu?

WESTON — Bi bok yok. Sırf çöl. Boktan araziye su götürmenin yolu bile yok. Üstüne bir karavan bile oturtamazsın.

WESLEY — Adam nerde peki?

WESTON — Ne bileyim ne cehennemde? Annen nerde peki?

WESLEY — Dışarı çıktı.

WESTON — O kadarını anladık. Araba da yok. Nereye gitti?

WESLEY— Bilmem.

WESTON — *(Boşalmış kirli torbasını katlayıp koltuğunun altına sıkıştırır)* İyi, döndüğünde söyle şu çamaşırları yıkayıversin. Çoraplardan başka hiçbir şeye çamaşır suyu koymasın, tamam mı? Gömlek yakalarına da kola istemez. Aklında tutabilecek misin?

WESLEY — Eh, herhalde. Çamaşır suyu istemez. Kola istemez.

WESTON — Tamam. İyi anlamışsın. Unutma ama.

(Sağ çıkışa yönelir.)

WESLEY — Nereye gidiyorsun?

WESTON — Seni ilgilendirmez. Nereye gideceğimi ben bilirim, *(durur, kuzuya bakar)* Bu kuzunun nesi var?

WESLEY— Sürfe.

WESTON — Vah hayvancık.. Mavi bi bok vardı ya, ondan sür. Bir şeyciği kalmaz. Şişedeki mavi suyu biliyorsun ya?

WESLEY— Biliyorum.

WESTON — İşte. Ondan sür. *(bir an durur, çevresine bakar)* Biliyor musun? Burayı satmayı geçiriyorum aklımdan.

WESLEY — Öyle mi?

WESTON — Öyle. Annene bişey söyleme.

WESLEY— Söylemem.

WESTON — Bankadan yakamı bırakmazlar herhalde ama... Gene de satsam, Meksika'da bir yer alsam diyordum.

WESLEY — Taa oralarda mı? Neden?

WESTON — İyidir oralar, severim ben. *(yeniden kuzuya bakar)* O mavi ilacı unutma, emi? Kuzuları feda edecek halimiz yok. Bu yıl iki çift ikizden başka bişey doğmadı.

WESLEY — Üç çift.

WESTON — Üç olsun. Gene az.

WESTON sağdan çıkar.

WESLEY kuzuya bakar.

Işıklar yavaş yavaş söner.

İKİNCİ PERDE

Sahne

Aynı dekor. Karanlıkta çekiç, testere, vs. sesleri duyulur. Işıklar yavaş yavaş aydınlandığında, sahenin ortasında yeni bir kapı yapmakta olan WESLEY görülür. Çevresinde, tahta parçaları, çiviler, çekiçler, testere, yerde odun kırıntıları. Parmaklıklı kafes ile kuzu görünürde yoktur. Ocakta, kocaman bir tencerenin içinde enginarlar kaynamakta. WESTON'un kirli çamaşırları hâlâ yığınlar halinde masanın üstünde durmakta. EMMA, masanın sol tarafında oturmuş, önünde birkaç tabaka büyük karton, magic-markerler, vs. uygulamalı konferansı için yeni çizimler yapmakta. Ayağında binici pantolonu, kovboy çizmeler, sırtında kareli kovboy gömleği. Işıklar tümüyle yanar. Her ikisi de kendi işlerine dalmışlardır. WESLEY bir tahta parçasını mezüra ile ölçer, derken sandalyelerden birine dayayarak testere ile keser. Parçaları birbirine çiviler. Bir süre sonra, yaptıkları işlere devam ederek konuşmaya başlarlar.

EMMA — Sence o adamla yatıyor mu?

WESLEY — Taylor'la mı? Ne bileyim ben?

EMMA — Bence yatıyor. Herifin parasının peşinde.

WESLEY — Herif bizim paramızın peşinde. Annem onun parasını ne yapsın?

EMMA — "Bizim" paramız mı?

WESLEY — Elimize geçecek olan para.

EMMA — Burası o kadar değerli değil ki.

WESLEY — Bu haliyle değil tabii. Ama bölecekler. Küçük küçük arsalarla ayıracaklar.

EMMA — Annem daha fazlasını istiyor.

WESLEY — Neyin fazlasını?

EMMA — Paradan öte bir şey. Aslında saygınlık peşinde.

WESLEY — Taylor da amma saygın!

EMMA — O adam sayesinde amacına kolay ulaşacağını sanıyor, ömrü billah burada tıklıp kalmak istemiyor.

WESLEY — Onun orasını çok önceden düşünseymiş.

EMMA — Düşünememiş. Babamla birlikteyken. Düşünmesine fırsat bırakmazdı ki. Öylece sürüklenip gitmiş.

WESLEY — Annem düşünmekten acizdir. Babam da öyle.

EMMA — Ne kadar insafsızsın.

WESLEY — Her dakika didindikleri halde hiçbir yere varamayan insanlar düşünemezler ki. Vakitleri olmaz bi kere.

EMMA — Dün akşam babam geldiğinde neden bana haber vermedin?

WESLEY — Bilmem.

EMMA — Bi sesleniverseydin.

WESLEY — Geldiği gibi gitti. Kirli çamaşırlarını bıraktı.

EMMA — Yiyecek de getirmiş.

WESLEY — Enginar.

EMMA — Hiç yoktan iyidir. (Sessizlik. İkisi de işlerine devam ederler) Meksika'nın yarı yolunu bulmuşlardır şimdiye dek.

WESLEY — Kimler?

EMMA — Adama sokuluyor, kıkırdıyor, radyonun düğmesine uzanıyor. Herifin koltukları kabarıyor. Böbürleniyor, ona sosisli sandviçler alıyor, işi konusunda palavralar sıkıyor.

WESLEY — Nasıl olsa dönecek.

EMMA — Bizim hakkımızda bi sürü şey anlatıyor. Nasıl babam deliymiş de ikide bir onu öldürmeye kalkarmış. Yollara düşmüş olmaktan çok memnun, keyfine diyecek yok. Bi sürü yepyeni yerden hızla geçiyorlar. Sonra hududu aşılıyorlar, kumar oynuyorlar. Doğruca Baja'ya kumsala gidiyorlar, denize giriyorlar. Akşam ateş yakıp balık kızartıyorlar. Sabah gene yola koyuluyorlar. Ama, Los Cerridos diye bir yerin yakınında arabaları bozuluyor. Kasabaya varmak için tam beş mil yürümeleri gerek. Eski püskü, tek pompalı bir benzin istasyonu çıkıyor karşılarına. Bir de üç bacaklı bi köpek. Bütün kasabada bi tek araba tamircisi varmış, o da benmişim. Beni görünce tanımıyorlar ama. Acaba "oto" larını onarabilir miyim diye soruyorlar. Ben İspanyolcadan başka dil konuşmuyorum. Bu arada İngilizceyi unutmuşum. Gene de ne istediklerini anlıyorum. Benim de baştan aşağı kendi topladığım arazi vitesli International kamyonetim var. Onları arabama alıp, yolda kaldıkları yere geri götürüyorum. Atlayıp kaputu açıyorum. Bir de bakıyorum ki, ola ola distribütörün içindeki rotor kırılmış. Ama onlara çaktırmıyorum durumu. Jeneratörün, bobinlerin, platinlerin, bujilerin toptan değişmesi gerektiğini, ayrıca karbür-

törün de bakım istediğini söylüyorum. Öyle kolay bir iş değil, gece kalmaları şart. İşçilik için de ayrıca para alacağım. Neyse, garajda bi kamp yatağı kuruyorum onlara, iyice uykuya daldıklarında motoru olduğu gibi çıkarıp yerine kötü bir Volkswagen motoru takıyorum. Sabahleyin, işçilik ücretinin iki katını alıp yolcu ediyorum kerizleri.. Motorlarını satıp anormal para kazanıyorum.

WESLEY — Başka işin yoksa şu enginarlara bir bakar mısın?

EMMA — Başka işim var.

WESLEY— Neymiş?

EMMA — Çizimlerimi baştan yapıyorum.

WESLEY — Ne diye o saçmalıklarla vakit harcıyorsun? Daha önemli şeylerle uğraşsana.

EMMA — Enginarlara bakmak gibi!

WESLEY— İyi bildin.

EMMA — Enginarlara kendin bak. Benim işim var.

WESLEY — Senin aybaştın var!

EMMA — Özel hayatımı karıştırma. Hiç de hoş değil. Çok anlayışsızsın.

WESLEY — Tencereye biraz su ekleyiver. Yoksa dibi tutacak.

(EMMA, magic marketini atıp kalkar, enginar tencerelerinin oraya gider, içine bir bakar, gene yerine döner ve kartonlarıyla uğraşmayı sürdürür.)

WESLEY— Nasıl?

EMMA — Harika. Tencerede takır takır kaynayan bir cennet adeta. Sen ne yapıyorsun, peki?

WESLEY — Yeni kapıyı. Neye benziyor?

EMMA — Testereyle kesilmiş bi sürü tahta parçasına.

WESLEY — Hiç değilse yararlı bir iş.

EMMA — Kapısız da pekâlâ idare ediyorduk. Üstelik, muhtemel müşterileri de kaçırabilirdik, fena mı? Bu haliyle ev, tavuk kümesine benziyor. *(Tavuğunu hatırlar)* Aaaah, tavuğum! Annemi o an öldürebilirdim!

WESLEY — Neler dönüyor hâlâ anlayamadın, değil mi?

EMMA — Nerde, neler dönüyor?

WESLEY — Burada. Evi ideal bir çift satın alacak sanıyorsun. Bay ve Bayan Amerika! Ama kazın ayağı öyle değil. Taylor alacak.

EMMA — O adam avukat.

WESLEY — Emlakçılarla birlikte çalışıyor. Bakir topraklara göz diken spekülâtörlerle.

EMMA — N'olacak?

WESLEY — Olacağı şu: yalnızca evimizi elden çıkarmıyoruz, ülkemizi de yitiriyoruz.

EMMA — Sanki bi istila varmış gibi konuşuyorsun.

WESLEY — Var da ondan. Zombilerin istilas1. Taylor, baş zombi. Öteki zombilerin öncüsü. Öteki zombilerin de yolda olduklarının habercisi yalnızca. Yakında hepsi bu kapıdan girip gelecek.

EMMA — Önce sen kapıyı bitirip yerine tak da...

WESLEY — Buldozerler gelip avokado ağaçlarını yerle bir edecek. Dev çelik toplar duvarları yıkacak. Elllerinde ozalit planlarla dolaşan, kolları sıvalı ustabaşları gelecek. Dönümlerce araziyi çelikten çatı tabanları kaplayacak. Çimento yığınları. Prefabrike duvarlar. Zombi mimarisi.

Gözle görünmeyen zombilerin sahip olduğu. Bütün öteki zombilerin rahatı için zombilerin inşa ettiği. Bir zombi kenti kurulacak. Burada hem de. Tam bizim şimdi yaşadığımız yerde.

EMMA — Biz de işgal ederiz burayı. Babamın tabancası var.

WESLEY — Japon tabancası.

EMMA — İşliyor ama. Bi keresinde bir tavus kuşu vurdu babam.

WESLEY — Tavus kuşu mu?

EMMA — Bi vurdu, tuz buz etti hayvanı. Orada, ceviz ağacının tepesindeydi. Bütün gece car car bağırmıştı.

WESLEY — Çiftleşme zamanıydı herhalde.

EMMA — *(Uzun bir sessizlikten sonra)* Geri dönerler mi dersin?

WESLEY — Kimler?

EMMA — Anamız...babamız.

WESLEY — Yani....günün birinde mi?

EMMA — Hııı. Belki de hiç dönmezler, bütün buralar bize kalır. Biz burayı adam edebiliriz.

WESLEY — Ömür boyu burada kalacak değilim.

EMMA — Nereye gideceksin?

WESLEY — Bilmem. Alaska'ya belki.

EMMA — Alaska'ya mı?

WESLEY — Tabii. Olamaz mı?

EMMA — Ne var Alaska'da?

WESLEY — Yeni ufuklar.

EMMA — Aklını mı kaçırdın sen? Orada her yer buzla, bir de ırz düşmanlarıyla dolu.

WESLEY — İmkânlarla dolu. Keşfedilmemiş bir belde.

EMMA — Bi sürü buzdağını keşfedip de ne olacak?

(Birden WESTON sağdan, yuvarlanmasına girer. Geçen seferkinden epeyce daha sarhoştur.

EMMA ayağa fırlar, masanın başında, gitsin mi kalsın mı bilemeyerek öylece durur. WESTON kızına bakar.)

WESTON — *(EMMA'ya)* Korkma. Korkma, diyorum! Gelen, babacığınan başkası değil. Otur!

(EMMA oturur. WESLEY rahatsız, olduğu yerde durmaktadır. WESTON yerdeki tahta parçalarına bakar.)

WESTON — Bu boktan mezbele ne böyle? Evin içinde ahır mı inşa ediyorsunuz.

WESLEY — Yeni bi kapı.

WESTON — Ne? Öyle ağzının içinde konuşmasana geviş getirir gibi. Ağzını aç da öyle konuş. Konuş!

WESLEY — Konuşuyorum.

WESTON — İyi. Şimdi sorduğuma cevap ver. Nedir bu?

WESLEY— Yeni kapı.

WESTON — Ne demek, yeni kapı? Eskisine ne oldu?

WESLEY— Eskisi yok.

(WESTON hafifçe sallanarak döner, sahnenin sağından dışarı bakar.)

WESTON — Haaaa. *(WESLEY'e döner)* Nereye gitti?

WESLEY— Sen yıktın.

WESTON — Yaaa? *(masaya doğru bakar)* Çamaşırlarım yıkandı mı?

EMMA — Daha dönmedi.

WESTON — Kim daha dönmedi?

EMMA — Annem.

WESTON — Annen daha dönmedi mi? Bütün bi gece geçti aradan. Bütün bi gece geçmedi mi?

EMMA— Evet.

V/ESTON — Bu boktan gezegenin üstüne güneş doğup sonra da tekrar batmadı mı?

EMMA— Evet.

WESTON — *(WESLEY'e döner)* Peki, nerde kaldı bu?

WESLEY— Bilmem.

WESTON — Numara yapma. Bana numara yapma!

(WESLEY'in üstüne yürümeye başlar. Çocuk acele geriler. WESTON durur, olduğu yerde sallanır.)

WESLEY— Bilmiyorum. Sahiden.

WESTON — Onu korumaya çalışma! Artık korumak yok! Annadın mı? Yok! Artık işi tamam.

WESLEY — Nereye gittiğini bümüyorum.

EMMA — Bi avukatla birlikte gitti.

(WESTON ağır ağır EMMA'ya döner.)

WESTON— Neyle?

EMMA — Bi avukatla.

WESTON — Avukat ne demek? Kanun adamı mı? Bir kanun kişisi mi? *(birden haykırır)*

AVUKAT NE DEMEK?

EMMA — Taylor adında bir adam.

(Uzun sessizlik. WESTON, kızın ne dediğini anlamaya çalışarak, sarhoş bakışlarla onu süzer. WESLEY'e döner.)

WESTON — *(WESLEY'e)* Taylor? Sen biliyor muydun?

WESLEY — Şimdiye kadar döner sanıyordum. İş görüşmek için öğlen yemeğine çıkıyoruz, dedi.

WESTON— Sen biliyordun!

EMMA — Belki kaza geçirmişlerdir.

WESTON — *(EMMA'ya)* Benim arabamla! Benim Kaiser-Fraser'ımla! Kafasını kırarım o sittiri boktan herifin!

WESLEY — Belki sahiden kaza geçirmişlerdir. Hastaneleri arayayım.

WESTON — KİMSEYİ ARAMA! *(daha sakin)* Kimseyi arama. *(sessizlik)* O araba antikaydı.

Dünyanın parası eder.

EMMA — *(Uzun bir sessizlikten sonra)* Baba? Oturmak ister misin?

WESTON — Ayakta iyiyim. Bu koku ne böyle? Bu koku ne diyorum!

WESLEY— Enginar.

WESTON — Enginar böyle mi kokar?

WESLEY— Kaynatıyoruz.

WESTON — O zaman kaynatmayın! Kesin kaynatmayı, yoksa taşar.

(*WESLEY ocağa gidip altını söndürür.*)

WESTON — Eve aldığın o şaşkaloz kuzu nereye gitti? Bunu onun için mi yapıyorsun yoksa?

Kuzuya ağıl mı yapıyorsun?

WESLEY— Kapı.

WESTON — (*Sallanır*) Oturayım bari.

(*WESTON paldır küldür masaya gider, sağ tarafına oturur. EMMA ayağa kalkar.*)

WESTON — (*EMMA'ya*) Otur yerine. Otur diyorum. Şu enginarın altını söndür.

WESLEY — Ben söndürdüm.

WESTON — (*Kirli çamaşırları bir yana iter*) Bunların hiçbirini yıkamamış. Aynı getirdiğim gibi duruyor. Elini sürmemiş.

EMMA — Ben yıkarım.

WESTON — Hayır, sen yıkamazsın. Bırak kendi yıkasın, çünkü onun işi. Başka ne işi var? N'apıyor? Bütün gün ne yapıyor? Bi kadın n'apar?

EMMA— Bilmem.

WESTON — Sen neden okula gitmedin?

EMMA — Ben yıkasam da olur. Yıkayıveririm, n'olucak?

WESTON — YIKAMAYACAKSIN! (*uzun sessizlik*) Burayı nasıl buluyorsun?

EMMA — Evi mi?

WESTON — Hepsini. Bütün zımbırtıyı. Meyve ağaçlarını! Havayı! Geceleyin gökyüzünü!

EMMA— İyidir.

WESTON — (*WESLEY'e*) Sen nasıl buluyorsun?

WESLEY — Ben olsam satmazdım.

WESTON — Sen olsan satmazdın. Zaten satamazdın! Çünkü senin değil.

WESLEY — Biliyorum. Ama, benim olsa satmazdım.

WESTON — Nedenmiş? Neye yarıyor? Ne işe yarıyor?

WESLEY — Burda duruyor işte. Biz de buradayız. Satılırsa biz burada olamayız.

WESTON — Çok sağlam bir muhakeme. Çokook sağlam. (*EMMA'ya*) Ağbin kafa bakımından pek parlak değildir, biliyor musun? Akıllı olan sensin. Ve de ukala. Bütün derslerin pekiyi, değil mi?

EMMA— Evet.

WESLEY — Bütün derslerin pekiyi, ama bu boktan yerde küfleniyorsun. Hayatta ne yapmaya niyetlisin?

EMMA— Bilmem.

WESTON — Bilmiyorsun, demek? Acilen bir karara varsan iyi olur, çünkü buraya alıcı buldum. (*sessizlik*) Peşin para verecek birini buldum. Nakit para! (*elini masaya vurur. Uzun sessizlik.*)

(*EMMA kalkar, soldan çıkar.*)

WESTON— Nesi var bunun?

WESLEY — Bilmem. İlk kez aybaşı oldu.

WESTON — Ne oldu? Daha çok ufak. Öyle şeyler bu yaşta olmaz ki. Bununki erken olmuş.

WESLEY — Olmuş işte.

WESTON — Ben yokken n'apıyorsunuz siz burada? Karşılıklı oturup aybaşılarınızı mı konuşuyorsunuz? Ayıp derler bişey var bi kere. Kız kardeşin aybaşı olduğunda senin bilmemen gerekir. Böyle şeyler kadınlar arasında mahremdir. Gizlidir, senin anlayacağın.

WESLEY — "Mahrem" ne demek, biliyorum.

WESTON— Aferin.

WESLEY — Sen gidip yatsana... Ben de şu kapıyı bitireyim.

WESTON — Ne diye uğraşıyorsun? Satıcam burayı dedim ya. Yeni kapıymış! Parayı sokağa atmanın lüzumu yok.

WESLEY — Ben hâlâ burada yaşıyorum. Ayrılacağım ana kadar da burada yaşayacağım!

WESTON — Ne kadar cesur! Son derece yiğitçe bir yaklaşım. İnan gıpta ediyorum.

WESLEY— Sahi mi?

WESTON — Tabii! Elbette! Yaklaşımından başka neye gıpta edebilir insan? Benimkine bak. Benim yaklaşımına bir bak. Gıpta etmiyorsun herhalde?

WESLEY— Etmiyorum.

WESTON — Çünküüüü, zehir dolu. Mikrop dolu. Sense zehir nedir anlıyorsun, değil mi? Gördüğün anda tanıyor musun?

WESLEY— Evet.

WESTON — Evet, tanıyorsun. Açıkça anlaşılıyor. Benim zehrimden korkuyorsun.

WESLEY— Korkmuyorum.

WESTON— Sahi?

WESLEY— Sahi.

WESTON — İyi. Büyüyorsun. Ben kendi babamın zehrini gördüğümde senden çok daha büyüktüm. Çok daha büyük. O zaman da nasıl tanıdım, biliyor musun?

WESLEY— Nasıl?

WESTON — Çünkü bana da bulaşmış olduğunu gördüm. Aynen öyle. Onun zehrini taşıdığımı fark ettim. Benim gövdemde babamın zehri. Sence haksızlık değil mi?

WESLEY— Bilmem.

WESTON — Ne yani, ne sanıyorsun? Ben kendim mi istedim?

WESLEY— Yok.

WESTON — O zaman, haksızlık. Değil mi?

WESLEY — Bilmem ki... Olacağı varmış.

WESTON — Ben istemediğim halde, bana da geçti.

WESLEY — Peki ama, aslında nedir?

WESTON — Ne demek aslında nedir? Görmüyor musun?

WESLEY — Var olduğunu biliyorum ama, ne olduğunu bilmiyorum.

WESTON— Öğrenirsin.

WESLEY— Nasıl?

WESTON — Çakalları nasıl zehirlerler?

WESLEY— Strikninle.

WESTON — Nasıl diye sordum! Neyle değil.

WESLEY — Ölmüş bi kuzunun karnına koyarsın zehiri.

WESTON — Tamam. Şimdi anladın mı?

WESLEY— *(Biraz susar)* Hayır.

WESTON — Kalın kafalısın, biliyor musun? Sahi-
den kalın kafalısın, *(bir süre susar)* Babamın her hareketini izlerdim. Bir odadan bir odaya gezinirdi, traktör kullanırdı, beyzbol seyrederdi, hiçbir şeye karışmazdı. Anneme karışmazdı. Ağabeylerime de. Hep kenarda kıyıda kalışını izlerdim. Benden başka kimse görmezdi onu. Herkes oradaydı ama, babamı benden başkası görmezdi. Ayrı yaşıyordu. Her şeyin ortasındaydı ama ayrı

yaşıyordu. Benden başka kimse fark etmedi.

(Uzun sessizlik)

WESLEY — Enginar yer misin?

WESTON— İstemem.

WESLEY — Alıcı kim?

WESTON — Adamın biri. Kasabadaki "Alibi Kulüp"ün sahibi. Nakit para verecek.

WESLEY — Ne kadar?

WESTON — Meksika'ya gidecek kadar. Orada bana dokunamazlar.

WESLEY— Kimler?

WESTON — Senin üstüne vazife değil, sersem herif! Ne zaman eve gelsem tepemi attırıyorsun.

Nasıl beceriyorsun?

WESLEY— Geçinemiyoruz.

WESTON — Amma akıllısın, ha! Müthiş bir gözlem! Sahi, nen var senin? Ne arıyorsun burada?

WESLEY — Evlatlarından biriyim.

WESTON — Hey yarabbim! Sen adamı deli edersin! Teşkilat casusu gibi peşimi bırakmıyorsun.

Ne diye hep gözetliyorsun beni?

(WESTON oğluna bakar. Bir an bakışırlar.)

WESTON — Eeeh, istediğin kadar gözetle. Bir şey öğrenecek değilsin nasıl olsa.

WESLEY — Avukat herif o işte. Annem onun aracılığıyla satıyor.

(WESTON ayaklanır. Nerdeyse yere yuvarlanır.)

WESTON — ÖLDÜRÜRÜM ONU! İKİSİNİ DE ÖLDÜRÜRÜM! Tabancam nerde? Burada tabancam vardı. Savaş yağması tabancam!

WESLEY — Sinirlenme.

WESTON — Sinirlenmeymiş! Bu kez fazla ileri gittiniz. Koynumda ne yılanlar beslemişim. Ve de bi dolu casus! Arkamı döner dönmez gizli ortaklıklar kuruyorsunuz! HER BİRİNİZ AYRI DOLANDIRIYOR BENİ! Çalışan benim! Eve ekmek getiren benim! BU EV BENİM! BU EVİ BEN SATIN ALDIM! VE DE BEN SATACAĞIM! BÜTÜN PARAYI DA BEN ALACAĞIM ÇÜNKÜ BANA BORÇLUSUNUZ! HEPİNİZ AYRI AYRI BORÇLUSUNUZ! O KARI EVİ BENDEN ÇALAMAZ! BURASI BENİM!

(Masanın üstüne kapaklanır, yere düşmemeye çalışır. WESLEY ona yaklaşır.)

WESTON — DUR! YAKLAŞMA! ÖLMÜYORUM, UZAK DUR BENDEN!

(Masaya tırmanmaya uğraşır, kirli çamaşırları, EMMA'nın kartonlarını yere döker.)

WESTON — Yatak matak istemez. Senden de bişey

istediğim yok! Burası iyi. KİMSE BENİ KİMİLDATMAYA KALKMASIN! KİMSE! Ben burada kalıyorum.

(Sonunda masaya tırmanıp üstüne sırtüstü yatar, sızmaya başlar. WESLEY, babasının ulaşamayacağı bir uzaklıkta durup ona bakar.)

WESLEY — *(Olduğu yerde durmuş babasına bakarken)* EMMA! *(cevap yok)* Allah kahretsin. Sızma şimdi. Baba?

(Babasına doğru yavaş yavaş, korkarak yaklaşır. WESTON birden ayılır gibi olur, ama hâlâ yatmaktadır.)

WESTON — FAZLA YAKLAŞMA!

(WESLEY geriye sıçrar.)

WESLEY — Yatağa yatsan daha iyi değil mi?

WESTON — Rahatım gayet yerinde. Uyuştum. Hiç bişey hissetmiyorum. Uyuşmak çok güzel.

WESLEY — Aslında satmak zorunda değiliz. Onarabiliriz burayı.

WESTON — Artık çok geç. Çok borçlandım.

WESLEY — Ben işe girerim.

WESTON — İşe girmek zorunda kalacaksın zaten.

WESLEY — Tamam, girerim. Ama....elbirliğiyle burayı kurtarsak?

WESTON — Olacak iş değil, saçmalama. Hayatımızı kazanmamıza yetecek kadar ağaç yok.

WESLEY — Hani, Kaliforniya Avokado Birliği var ya... Oraya üye olsak? O zaman kazanabiliriz.

WESTON — Defol! Hadi, çekil başımdan!

WESLEY — Sen imzayı basmazsan Taylor burayı satın alamaz!

WESTON — Öldüreceğim o herifi! O uğurda gerekirse kendimi de öldürürüm. Arabayla üstüne gider, ezerim. Packard'ı doğruca üstüne sürerim. Nasıl bi herif? Neye benziyor? *(Oğlan cevap vermez)* NEYE BENZİYOR, DİYORUM!

WESLEY— Hiiiç... Kaypak suratlı...

WESTON — *(Hâlâ masanın üstünde yatmaktadır)* Bulucam onu. Sonra bana çöldeki o boktan araziye satan pezevenği de bulucam. Hepsinin izlerini sürücem, her birinin ayrı ayrı. Annenin de. İzini bulucam. Onları yataklarında vurucam. Otel odasındaki yataklarında. Beyinlerini dağıtacağım o vibratörlü yatağın üstüne. Herifi tuttuğum gibi otelin lobisine sürükleyip gırtlaklarını kesicem. Ben, savaş görmüş adamım. Öldürmesini bilirim. Ta nerelere savaşa gittim ben, nasıl yapılacağını öğrendim. Yapmadığım şey değil zaten. Öyle zor bi şey de değil. Hepsi hepsi, küçük bir ayarlama gerekiyor. Yaptığının doğru olduğuna inandırırıyorsun kendini. O kadar. Kolay. Ondan sonra hepsini gebertiyorsun. Kolay.

WESLEY — Onu öldürmen şart değil ki. Yaptığı iş kanunsuz bi kere.

WESTON — KARIMLA BİRLİKTE ŞİMDİ! TABİİ KANUNSUZ!

WESLEY — Annem döner.

WESTON — O herif başına ne işler açtığını bilmiyor. Sanıyor ki ben de aynı kendisi gibiyim. Korkağın biri. Mıymıntının teki. Sürüngen. Damar-

larımda akan kanda ne bulunduğu habersiz. Ne kadar patlayıcı bir madde olduğumu kavrayamıyor. Biz ikimiz, aynı sınıfa dahil değiliz. Onu da kavrayamıyor. Habersiz. Aklımı kullanacağımı sanıyor. Sanıyor ki karşılıklı oturup konuyu görüşeceğiz. Sohbet edeceğiz, öğlenleyin bir iş yemeğine çıkıp konuşacağız. Cinayet işleneceğinden habersiz! Cinayete kurban gideceği aklının ucundan bile geçmiyor.

WESLEY — Sinirlenme, baba. Hadi, n'olur, biraz uyumaya çalış.

WESTON — Uyuyorum zaten. Burada uyuyorum, başka yerde değil. Dalıyorum. Ben pilotum, biliyorsun.

WESLEY— Biliyorum.

WESTON — Dev uçaklar uçurdum havada! Dev gibi bombardıman uçakları! Ne görüntüydü ama! İtalya üstünde. Pasifik Okyanusunda. Adalar. Devler. Okyanuslar. Masmavi okyanuslar.

(WESTON yavaş yavaş yeniden sızar, WESLEY onun masanın üstünde yatışına bakar. Derken biraz yaklaşır.)

WESLEY — Baba? *(biraz daha yaklaşır)* Uyudun mu?

(Sahnenin önüne doğru döner, tahta parçalarına, marangozluk edevatına bakar. Buzdolabına bakar. ELLA sağdan girer, elinde büyük bir yiyecek kesekâğıdı vardır. WESLEY'i görünce duraklar. WESLEY annesine bakar. Kadın, masanın üstünde yatan WESTON'a bakar)

ELLA — Geleli çok oldu mu?

WESLEY — Daha yeni geldi. Sen nerdeydin?

ELLA — *(Buzdolabına doğru yürür)* Dışarda.

WESLEY — Dostun nerde?

ELLA — Terbiyeni takın, *(buzdolabını açar)* Bu enginarları kim doldurdu buraya? N'oluyoruz.?

WESLEY — Babam. Çölden almış.

ELLA — Ne çölü?

WESLEY — Hot Springs.

ELLA — Haa. O beş para etmez arazisine bakmaya gitmişti herhalde.

(ELLA kesekâğıdını ocağın üstüne koyar, enginarları dolaptan alıp yere atmaya başlar.)

WESLEY— N'apıyorsun?

ELLA — Atıyorum bunları. Evde ağza atacak bir lokma yokken, enginar alıp gelmek amma da akıl işi yani!

WESLEY — Çölde arazi satın aldığını nerden biliyorsun?

ELLA — Biliyorum işte.

WESLEY — Sana söylemiş miydi? Bana bişey dememişti.

ELLA — Beş yüz dolarını dolandırdıklarını biliyorum, yetmez mi? Gerisini karıştırma. Çevirdiği müthiş işlerden biri!

WESLEY— Taylor!

ELLA— *(WESLEY'e döner)* Ne?

WESLEY — Orayı babama satan Taylor. Yalan mı?

ELLA — Saçmalama. *(Buzdolabına döner)*

WESLEY — Öyle olmasa sen nerden bileceksin?

ELLA — Emlak işleriyle uğraşan tek kişi o değil herhalde.

WESLEY — Aylardır sinsi sinsi dolanıyor buralarda.

ELLA — Sinsi sinsi dolanmak da ne demek? Katiyen öyle şey yapmaz. Her seferinde doğruca ön kapıya gelir. Son derece kibar bir insan.

WESLEY— Zehirli bir yılan!

ELLA — Kıskanıyorsun onu. Uzatma.

WESLEY — Bana bak, ben bu numaraları yutmam. Taylor, o herifti, değil mi? Elinde çantasıyla buralarda dolaştığını görmüştüm. Çok iyi hatırlıyorum.

ELLA — Kendisi spekülâtör. İş o. Bu zamanda, toprağın gerçek değerini doğru olarak bilen birini tanımak çok önemli. Gelecekteki değerini şimdiden ölçebilecek biri.

(Kesekâğıdındaki yiyecekleri dolaba aktarmaya başlar.)

WESLEY — Nedir bu herifin asıl işi? Avukat demiştin.

ELLA — Özel hayatına burnumu sokmuyorum.

WESLEY — Sokmuyorsun, demek?

ELLA — Neden durup dururken tersleniyorsun böyle?

WESLEY — Durup dururken değil.

ELLA — Buradan ayrılmak senin de hoşuna gitmez mi? Seyahat etmek, dünyanın başka yerlerini görmek fena bişey mi?

WESLEY — Ben buradan ayrılmıyorum.

ELLA — Tabii ki ayrılıyorsun. Hepimiz gidiyoruz. Sözleşmeyi hallettim. Bitek son imzayı basmak kaldı. Onun dışında her şey bitti. Her şey. Kırık dökük otomobiller, paslanmış traktör, kurtlanmış meyveler, manyak at, geri zekâlı koyunlar, tavuklar, bütün zamazingonun hepsi. Ne var ne yok, hepsi. Gitti.

WESLEY — Böylece, sen de özgürlüğüne mi kavuşacaksın aklınca?

ELLA — İyi bildin.

WESLEY — O herifle mi gideceksin?

ELLA — Burnunu çöplükten çıkarsana sen. Ben ne yapacağımı kendim bilirim.

WESLEY — Bu yiyecekleri nerden buldun?

ELLA — Gelirken aldım.

WESLEY — *(Bir sessizlikten sonra)* Geç kaldın biliyor musun? Bütün dalaverelerine, entrikalarına karşın, treni kaçırdın.

ELLA — *(Buzdolabını kapayıp WESLEY'e döner)* Ne demek istiyorsun?

WESLEY — Babam zaten satmış.

ELLA — Delirdin herhalde! O bir çöp bile satamaz. Şu haline bak! Şurada zıbarmış yatan haline bak! Arazi gibi değerli bir mal satabilecek adama benziyor mu? Kafası işleyen birine benziyor mu? İyice, yakından bak! Garibin teki!

WESLEY — Uyandırmasan iyi olur.

ELLA — Canımı yakamaz artık! Koruyucum var! Bi fiske dahi vuracak olsun, lime lime doğrattırırım onu. İşi bitti.

WESLEY — Seni çoktan atlatmış ama, farkında bile değil.

ELLA — Aptal aptal konuşma! Şu pisliği de al götür buradan. Ne zaman içeri girsem kapı kırıkları görmekten bıktım.

WESLEY — Bu kapı yeni.

ELLA — AL GÖTÜR, DİYORUM!

WESLEY — *(Alçak sesle)* Söyledim sana, uyandırmasan iyi olur.

ELLA — Yeter, her attığım adımdan korkmayacağım artık. Kendi evimde, yabancı gibi, hırsız gibi dolaşmaktan bıktım usandım. Bitti artık. Ondan korkmuyorum.

WESLEY — Korksan iyi edersin. Taylor'u öldürecek, haberin olsun.

ELLA — Adam öldürmek hep dilindedir onun. Her gün başka birini öldürür!

WESLEY — Bu sefer niyeti ciddi. Kaybedecek bir şeyi yok ki.

ELLA — Orası kesin.

WESLEY — Seni de öldürecek.

(ELLA bir süre sessiz kalır. Birbirlerine bakarlar.)

ELLA — Bu aslında ne, biliyor musun? Bir lanet! Çok iyi hissediyorum. Gözle görülmüyor ama var. Hep var. Gecenin karanlığı gibi iniyor üstümüze. Her gün hissediyorum. Her gün geldiğini görüyorum. Her zaman geliyor. Kendi kendini yeniden yaratıyor. Gelmesini engellemek için elinden geleni yapsan da geliyor. Değiştirmeye çalışsan da... Çünkü, derinliklerimize sinmiş, minicik hücrelere, genlere. Atom parçacıklarına. Bizim haberimiz olmadan kendi bildiklerini okuyan, kuyrukçuklarını savurarak yüzen, ana rahminde gizli planlar kuran hayvancıklara dek

sinmiş. Hatta daha bile önce var. Soluduğumuz havada var. Her yanımızı sarmış. Devletten de büyük bir şey. Yayılıyor hem de. Biz yayıyoruz. Başkalarına geçiriyoruz. Kalıtım yoluyla bize geçiyor, biz de bizden sonrakilere geçiriyoruz. Böylece, irademiz dışında, sanki biz yokmuşuz gibi ürüyor, sürüp gidiyor.

(ELLIS-"Alibi Kulüp"ün sahibi- sağdan girer, onlara gülümser. Sirtında sarı saten, parlak bir gömlek vardır, yakası açıktır, boynunda kocaman altın bir haç asılıdır. Çok iri yarıdır, kollarında bir sürü dövme vardır. Daracık pantolon, parıl parıl boyalı ayakkabılar giymiş, pek çok yüzük takmıştır. Çevresine bakınır. Hâlâ masanın üstünde yatmakta olan WESTON'u görür.)

ELLIS — Gene fazla kaçırılmış anlaşılın. Hep söylüyorum, ağırdan al diyorum ama, ha bu adama içme demişsin, ha fırtınada osurmuşsun! *(kendi espirisine güler)* Siz ailesi ve çocuklarınız

herhalde. Ben, Ellis. Kasabadaki "Alibi Kulüp"ü işletiyorum. Yerini bilirsiniz herhalde.

(*ELLA ve WESLEY'den tepki gelmez.*)

ELLIS — Neyse, pederiniz gayette iyi bilir. Merakınız olmasın. Hemen hemen her gece gelir. Müdavimlerimizdendir. Nerde yatıp kalktığını hep merak ederdim. Bu koku ne?

WESLEY— Enginar.

ELLIS — Enginar, ha? Bayat sidik gibi kokuyor. (*kahkaha atar, ötekilerde tepki yok*) Şahsen sebze yemekleriyle hiç aram yoktur. Biftek severim.

Etten şaşmayacaksınız. Kanlı canlı et! İnsanın kemiklerini fildişi gibi sağlam yapar.

ELLA — Evimizin kapısı olmadığına göre, içeri dalmadan önce neden kapıyı çalmadığınızı soracak değilim. Ama, başkalarının evinde, kendi tapulu malınızmış gibi dolaşmak adetiniz midir?

ELLIS — Burası kendi tapulu malım, (*sessizlik*) Evet, öyle. İmzası, mühürü, her birşeyi yerinde. Parayı da getirdim, (*kemerinin altından iki tomar para çıkarıp havada sallar*) Bin beş yüz adet parıl parıl yeşil pankanot!

WESLEY — Bin beş yüz dolar mı? (*ELLA'ya bakar.*)

ELLIS — Borcu o kadar. Bu fiyatta anlaştık. Bak, aslanım, keyfim istemese parayı getirmeyebilirdim. Baban o kadar enayi ki, bir kuruş bile almadan imzayı basıp her şeyi bana devretti. İstesem dolandırırdım onu. Neyse ki şerefli bir insanım.

ELLA — (*WESLEY'e*) Kapı dışarı et şunu.

ELLIS — (*Soğuk bir sesle WESLEY'e*) Aklın varsa böyle bi şeye kalkışmazsın, aslanım.

(*ELLIS ile WESLEY bakışırlar. ELLIS sırttır.*)

ELLIS — Zamanında pek çok kafalar kırmışlığım vardır, aslanım. Kötü bi adam değilim ama gücüm kuvvetim fazla. Genç bi boğadan farksız. İşin kötüsü kendi gücümü kendim bilmiyorum. O zaman, inan çok korkunç oluyor. Farkında olmadan bi de bakıyorum ki, birinin canı yanmış. Adamın biri yerde serilmiş yatıyor.

ELLA — Çok komik doğrusu! Alkolik bi adamdan arazi satın alamazsınız ki. Ne yaptığını biliyor mu bakalım?

ELLIS — Buranın sahibi değil mi?

ELLA — BURANIN SAHİBİ BENİM!

ELLIS — Bana öyle demedi.

ELLA — Sahibi benim ve arazi satıldı. Onun için defol git!

ELLIS — Bilmem ki, tapu bende, (*tapuyu çıkarır*) İşte burada. İmzası, mühürü, herbir şeyi yerinde. Buna da bi diyeceğin var mı?

ELLA — Kanuna aykırı!

WESLEY — Babamın kime borcu var?

ELLIS — Aslına bakarsan, ben üstüme vazife olmayan işlere burnunu sokan biri değilim. Bitakım oldukça zorlu kişilere borcu olduğunu biliyorum, o kadar.

WESLEY— Bin beş yüz kâğıt?

ELLIS — Üç aşağı beş yukarı.

ELLA — Uyandır şunu! Bu işin aslını öğrenmemiz gerek.

WESLEY — (*ELLA'ya*) Deli misin? Seni görürse kudurur.

ELLA — (*WESTON'un yanına gider, sarsmaya başlar*) Ben uyandırırım öyleyse!

WESLEY — Hey allahım!

(*WESTON uyanmaz, ELLA onu şiddetle sarsmayı sürdürür.*)

ELLA — Weston! Weston kalk! Weston!

ELLIS — Zamanında çok kötü vakalar gördüm ama, bunun gibisini görmedim. Allahın emriymiş

gibi içer... Tamamen sızmış.

WESLEY — O dediğiniz adamlar....kabadayı mı? Neden borçlanmış?

ELLIS — Bak, aslanım, durmadan borç alır bu. Borç budalası. Kimbilir ne için almıştır? Araba taksidi olabilir. Çölde arazi olabilir. Hiç durmadan saçma sapan işlere girişiyor. Bu sefer arayı biraz fazla uzattı, mesele bu kadar.

WESLEY — N'aparlar ona?

ELLIS — Artık bişey yapmazlar. Kellesini kurtardım. Aslında ayaklarıma kapanmanız gerek.

ELLA — WESTON! KALK!

(Kadın onu sarsmaktan yorulmaya başlar, WESTON uyanmaz.)

WESLEY — Bin beş yüz kâğıt için adam öldürürler mi?

ELLIS — Adam öldürmekten söz eden oldu mu? Benim ağzımdan böyle bir şey çıktı mı?

WESLEY — Yooo.

ELLIS — Eee, o zaman kendi kendine masal uydurma. Sonra başın belaya girer.

WESLEY — Parayı onlara siz götürseniz?

ELLIS — Bana bak, benden bu kadar. Gerisini kendi halletsin artık. Babanın fedaisi değilim.

WESLEY — Ya parayı alıp kaçarsa?

ELLIS — Kendi bileceği iş.

WESLEY — Bana verin.

ELLIS — Neyi?

WESLEY — Parayı. Ben götürür veririm.

ELLA — *(WESTON'u bırakır)* Wesley, o paraya dokunma. Lekeli o para! Elini sürme!

(ELLIS ile WESLEY bakışırlar.)

WESLEY — Tapuyu almışsınız. Ben, en büyük oğluyum.

ELLA — Sen, tek oğlusun!

WESLEY — Tamam. Verin bana işte. Ben bi çaresine bakarım.

ELLIS — *(Parayı WESLEY'e verir)* Al bakalım aslanım. Ama şeytana uyayım deme. Senin yaşında delikanlıya bu kadar cep harçlığı biraz bol gelir.

(WESLEY parayı alır.)

ELLA — Wesley, kanunsuz işler yapıyorsun! Suça yardım etmiş oluyorsun!

WESLEY — *(ELLIS'e)* Bu adamları nerede bulabilirim?

ELLIS — Onun orasını kendin halledeceksin aslanım. Ben, mal sahibiyim, o kadar.

(ELLIS ortalıkta dolaşıp etrafı inceler. WESLEY parayı sayarken ELLA oğluna yaklaşıp.)

ELLA — Wesley, ver o parayı bana! Sana ait değil. Bana ver, diyorum!

AVESLEY — *(Annesine soğuk soğuk bakar)* Avrupa'ya gidecek kadar para yok burada, anne.

ELLIS — Burayı bi et lokantası yapayım diyorum. Ne dersiniz? Bayağ iyi bi et lokantası olmaz mı burası?

AVESLEY — *(Parayı saymayı sürdürür)* Tabii.

ELLIS — Otoyoldan geçen arabaların mola vereceği bir yer. Adam gelir, bi bonfile yer, bi martini içer... Akşamüstü aperitifini alır. Vadiyi seyre-

der. Sakin, rahat. Ön tarafa bir Japon bahçesi bile yapılabilir. Bi küçük havuz, içinde kırmızı balıklar... Şu tarafa bi mini-golf sahası... Potansiyeli olan bir yer...

ELLA — Wesley !

(Sağdan elinde evrak çantasıyla TAYLOR girer. ELLA döner, onu görür. Wesley parayı saymayı sürdürür.)

TAYLOR — Aaaa, özür dilerim, misafiriniz olduğumu bilmiyordum. *(ELLA'ya)* Sözleşmeyi son

haliyle yazdırdım.

(*TAYLOR masaya doğru yürür. Orada yatan WESTONu görünce durur. Çantasını nereye koyacağını bilemeden bakınır.*)

ELLA — (*TAYLOR'a*) Artık çok geç.

TAYLOR — Efendim? Ne çok geç?

ELLA — Her şey! Weston satmış.

TAYLOR — Saçma. Sözleşme burada, benim çantada. Bi tek imza atmanız kaldı.

ELLIS — Kim bu tip?

ELLA — (*TAYLOR'a*) Bin beş yüz dolara satmış.

TAYLOR — (*Güler*) İmkânsız!

ELLA — İşte bak, para orda. Wesley'in elinde. Wesley aldı.

TAYLOR — Bu adam bu araziyi satamaz. Cezai ehliyeti yok. Bütün bunları daha önce konuştuk.

ELLIS — (*TAYLOR'a doğru ilerler*) Bana bak, aslanım, senin numaran ne bilmem ama, bir an önce kışını toplayıp defolsan iyi olur. Çünkü bu işle ben ilgileniyorum. Annadın mı? Bu, benim dümenim.

TAYLOR — (*ELLA'ya*) Kim bu adam?

ELLA — Burayı satın almış.

WESLEY — (*TAYLOR'a*) Elini yeterince çabuk tutmadın, Taylor. Burnunun dibinden malı götürdü, ne haber?

TAYLOR — Bu durumda mahkemeye başvurmaktan başka çare kalmıyor. Hukuken hiçbir hakkı yok. Kanunen vesayet altında. Arazi satamaz.

ELLIS — (*Tapuyu havada sallar*) Bunu defterdarlıkta kontrol ettirdim. Her birşeyi tamam.

TAYLOR — Bu işin tapuyla ilgisi yok. Cezai ehliyetten söz ediyorum ben.

WESLEY — Satışta olduğu kadar alışıta da geçerli mi bu hukuk?

TAYLOR — (*ELLA'ya*) Ne diyor bu?

ELLA — Hiç! Wesley, o parayı geri ver!

WESLEY — Çölün göbeğinde, en yakın benzin istasyonundan yüzlerce kilometre uzakta, suyu olmayan kupkuru bir arazi satın almak söz konusu olduğunda da geçerli mi bu hukuk?

TAYLOR — (*WESLEY'e*) Gördüğüm kadarıyla siz konuyu dağıtmaya çalışıyorsunuz. Burada dikkate alınacak tek husus var, o da babanızın psikolojik ve ruhsal açıdan, davranışlarının sorumluluğunu üstlenemeyecek durumda olduğudur. Dolayısıyla, yaptığı veya yapacağı herhangi bir hukuki işlemin kanuni hükmü yoktur. Bu, mahkemede kolayca ispat edilebilir. Sık sık asabi krizler geçirdiğine dair kesin deliller, tanıklık edecek kişiler var elimizde. Sürücü ehliyeti iptal edildiği halde araba kullanmaya devam ediyor.

Kimse onu sigorta etmiyor. Sürekli bir iş tutmaktan aciz. Vaktinin yüzde doksanını evinden, ailesinden ayrı geçiriyor. Hapse girmiş çıkmış... Tek celselik bir dava!

ELLIS — (*TAYLOR'a*) Sen neyin nesisin, be? Avukat falan mısın? Benim evimde böyle ileri geri nasıl konuşuyorsun?

ELLA — BURA SENİN EVİN DEĞİL! BİR SAATTİR ONU ANLATIYOR ADAM! DİNLESENE! ET KAFALI MISIN, NESİN?

ELLIS — Bana bak, bayan. Ben bar işletirim. İnsan sarrafıyım, senin anlayacağın. Bizim barda çok sapıtmış adam gördüm, ama ömrümde bu herif kadar meymenetsizine rastlamadım.. Hesabını göremeyeceğim birine de rastlamadım.

WESLEY — Başına kötü bi iş gelmeden tabanları yağlamaya bak, Taylor.

TAYLOR — Yeter artık! Gözümü korkutamazsınız. Bu proje gerçekleşsin diye bir sürü rizikoya

girmişim ben! Sizse, hepiniz karşı koyuyorsunuz!

ELLA — Ben karşı koymuyorum.

TAYLOR — *(WESLEY'e)* Belki haberiniz yok ama, benim arkamda büyük holdingler var. Üst düzey yöneticiler! Nüfuzlu kişiler. Gelecek için yatırım yapmanın önemini bilen görüş sahibi insanlar... Bu ülkeyi yıkmayı değil, imar etmeyi kuran büyük adamlar. Sizler, dünya sizin küçücük, zavallı hayatınızın çevresinde dönüyor sanıyorsunuz. Sanki herkes, her şey, soluğunu tutmuş, sizin ne yapacağınızı bekliyor. Oysa kazın ayağı öyle değil. Kimsenin beklediği yok. Her şey ilerliyor. Her şey siz olmadan ilerliyor. Tekerlekler dönüp duruyor. Geri çevirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Yapabileceğiniz tek şey, bizimle işbirliğine razı olmak. Bu kervana

katılmak! Bizden biri olmak. Bu yüce ülkenin geleceği için yatırım yapmak. Yoksa yandınız. Yoksa geride kalacaksınız. Hepsiniz. Açıkta kalacaksınız. O zaman sizleri hiçbir şey kurtaramaz. Hiçbir şey, hiç kimse.

(Sağdan, üniformalı bir trajik polisi girer.)

ÇAVUŞ MALCOLM — Pardon, özür dilerim, Bayan Tate'i arıyorum.

ELLA — Evet.

MALCOLM — Bayan Tate, siz misiniz?

ELLA — Evet, benim.

MALCOLM — Özür dilerim. Kapıyı çalacaktım ama, kapınız yok.

ELLA — Önemli değil.

(TAYLOR, korkuyla sola doğru yürür, WESLEY gözünü ondan ayırmaz.)

MALCOLM — Ben, Çavuş Malcolm. Otoyol Polisi.

ELLA — Peki, ne istiyorsunuz?

MALCOLM — Emma Tate adında bir kızınız var mı?

ELLA — Var. Ne oldu?

MALCOLM — Gözaltına alındı.

ELLA — Ne için?

MALCOLM — Kasabada bir bara at sırtında dalmış. Tüfeği de varmış. Ateş açmış, her tarafı delik deşik etmiş.

ELLA — Ne?

ELLIS — Hangi bar?

MALCOLM — "Alibi Kulüp" diye bir yer. Ben o sırada orada değildim. Kızınızı karakola getirdiler.

ELLIS — Benim kulübüm!

MALCOLM — *(ELLIS'e)* Sahibi siz misiniz?

ELLIS — ORASI BENİM KULÜBÜM!

MALCOLM — Siz Bay Ellis misiniz?

ELLIS — Zarar ziyan çok mu?

MALCOLM — Kesin hesabı yapılmadı daha ama, oldukça kötü. Ateş etmedik yer bırakmamış. Neyse ki, içerde kimse yokmuş.

ELLIS — *(WESLEY'e)* Ver paramı!

(ELLIS parayı WESLEY'in elinden kapar. TAYLOR çaktırmadan soldan çıkar.)

WESLEY — *(Polise)* Hey, kaçıyor! O adam dolandırıcı!

MALCOLM — Hangi adam?

WESLEY — *(Sola ilerler)* O adam! Şimdi koşarak çıktı ya, o adam! Hırsız! Dolandırıcı! Ne dersene de! Babama sahte toprak sattı.

MALCOLM — O tür işler selahiyetim dahilinde değil.

ELLIS — (*ELLA'ya*) Kızı oraya kocan gönderdi! Çocuk değilim ben, annadın mı? Böyle bir zorbalığı bana yutturabileceğini sanıyorsa aklını kaçırmış! Kendini ne sanıyor, ha? Ben adamı mahkeme mahkeme süründürmez miyim? Kışından donunu bile alırım. Bir de iyilik etmeye çalıştım serseriye. Onun yüzünden kendimi tehlikeye attım. Görür o! Ayıldığında söyle, daha bu bişey değil, belanın âlâsını görecek. Böylece

söyle ona. (*çıkmaya başlar*) Buranın bana ait olduğunu da unutma. Burası benim. Onun için yeni bir numara çevirmeye kalkma. Benim de yüksek yerde dostlarım var. Direkt iş gördüğüm insanlar. Yalan mı, Çavuş?

MALCOLM — Onun orasını bilmem. Buraya başka bir mesele yüzünden geldim.

ELLIS — (*ELLA'ya*) Sen aynen söyle kocana. Bana bulaşmanın ne olduğunu gösteririm.

ELLIS sağdan çıkar.

ELLA — (*Polise*) Paramızı aldı, gidiyor.

MALCOLM — Bakın bayan, kızınız hapiste. Gerisi beni ilgilendirmez. Buraya kızınız yüzünden geldim.

(*WESLEY koşarak sağdan çıkar, ELLA ardından seslenir.*)

ELLA — WESLEY! NEREYE GİDİYORSUN?

WESLEY'in SESİ — (*Dışardan*) PARAYI GERİ ALACAĞIM!

ELLA — O PARA SENİN DEĞİL! BURAYA GEL! WESLEY! (*susar, MALCOLM'a bakar*) Herkes kaçıyor. Bay Taylor bile. Benimle nasıl konuştuğu nu duydunuz mu? Çok farklı konuşuyordu, eskisinden çok farklı. Kibarlığı yok oluverdi.

MALCOLM — Bayan Tate, kızınız konusunda ne yapacağız?

ELLA — Bilmem. Ne yapmamız gerek?

MALCOLM — Bir gece içerde yatması şart. Sonra eve getirmek istemiyorsanız, çocuk mahkemesine çıkarırız.

ELLA — İyi ama, biz hepimiz buradan ayrılıyoruz. Herkes gidecek. Eve gelemez ki. Burada kimse olmayacak.

MALCOLM — O zaman bir belge imzalayacaksınız.

ELLA— Ne belgesi?

MALCOLM — Mahkemeye çıkarılmasına izin verdiğiniziz dair.

ELLA— Peki.

MALCOLM — Kendi arabanız yoksa benimle geleceksiniz.

ELLA — Arabam var. (*susar*) Herkes kaçtı, gitti.

MALCOLM — Tek başınıza idare edebilecek misiniz?

ELLA — Tek başıma kaldım.

MALCOLM — Evet. İdare edebilecek misiniz? İsterseniz ekip otosuyla gelin.

ELLA — İdare ederim.

MALCOLM — O zaman karakolda görüşürüz.

(*MALCOLM çıkar. ELLA öylece durur.*)

ELLA — (*Kendi kendine*) Herkes kaçtı.

WESTON birden uyanarak aniden masanın üstünde doğrulur. ELLA durduğu yerde sıçrar. Bir an bakışır. ELLA koşarak çıkar. WESTON bir süre masanın üstünde oturur kalır, etrafına bakınır. Masadan iner, ayakta düzgün durmaya çalışır. Buzdolabına doğru yürür. Yerdeki enginarlara tekme savurur. Buzdolabını açıp içine bakar. WESTON orada durmuş buzdolabının içine bakarken ışıklar yavaş yavaş söner.

ÜÇÜNCÜ PERDE

Sahne

Aynı dekor. Tahta parçaları, marangozluk gereçleri ve enginarlar sahneden temizlenmiş. Sahnenin ortasında parmaklıklı kafes ve içinde kuzu bulunmakta. Taze yapılmış kahve ateşte kaynamakta. Bütün çamaşırlar yıkanmış. WESTON, masanın başında, sol tarafında durmuş, bunları düzgünce katlayıp üst üste yerleştirmekte. Paltosunu, beyzbol kepini, tenis ayakkabılarını çıkarmış. Temiz bir gömlek, yeni pantolon, yeni boyanmış ayakkabılar giymiş. Tıraş olmuş. İyice ayılmış ve daha önceki perdelerle oranla çok daha keyifli görünüyor. Karanlıkta kuzunun 'me'lemesi duyulur. Sahne, masa başındaki WESTON'dan başlamak üzere yavaş yavaş aydınlanır.

WESTON — *(Giysileri katlarken kuzuyla konuşur)* Hayatta sürfeden daha kötü şeyler var, biliyor musun? Çok daha kötü şeyler. Doğru dürüst tedavi edilirsen sürfeden kurtulursun. Vaktini esirgemeyen biri olacak tabii. Belirtileri tanıyacak biri. Seni soğuk, nemli çayırlardan alıp içeri getirecek, böyle kıyak bi yere oturtacak biri... Dünyanın en talihli kuzususun. Bura sıcacık. Yeni kapıyı taktığımdan beri kurander kalmadı. Haşarat yok. Çakal yok. Kartal yok. Sonra... *(kuzuya bakar)* Sana bi kartal hikâyesi anlata-

yım mı? Gerçek bir öykü. Olmuş bir olay. Bi tarihte, tarlada yavru koçları iğdiş ediyordum. Eee, yapmasan olmaz. Hayatta en sevdiğim iş değil ama, yapılması gereken bir iş. Aşağıda, sundurmanın gölgesi oradaydım. Derme çatma bi çatı altında, elimde en keskin bıçağım, yanımda kaynar su, bi de yaraları dağlamak için kızgın demir. Neresinden bakarsan bak, kanlı iştir. Neyse, bir düzine kadar yavru koçu halletmem gerekiyordu. Kuzuları koyunlardan ayırıp bir araya toplamıştım, senin şu kafesin gibi bi yere. Parmaklık filan aynı, hatta. Serin, parıl parıl bir sabahı. Hava nasıl açık, nasıl tertemiz... Uçsuz bucaksız çayırlar serilmişti önüme. Sabahın çiyi otların üstünde hâlâ duruyordu yer yer. Havada bir iki karga, yerde bebeleri için sızlanan koyunlar... Başka hiç ses yoktu. Neyse, işime dalmış çalışıyordum. Birden, tepemden geçen bir gölge hissettim. Daha yere vurmadan hissettim gölgeyi. Hani, güneş buluta girdiğinde nasıl olur, aynı öyle bi duygu. Kocaman, kapkara, ürpertici bişey. Kafamı kaldırıp baktım. Ya şahindir ya akbaba diyordum. Bir de ne göreyim? Dev bi kartal! Şimdi, ben pilotluk yapmış adamım, ne uçuş numaraları gördüm, ama bu serserim gerçekten ölümcül dalışlar yapıyordu. Sanki konacakmış gibi iyice alçalıyor, alçalıyor sonra fikrini değiştirip büyük bir hızla yeniden gökyüzüne fırlıyor. Uzaklaşmasını, havada küçülmesini bir süre seyrettim, sonra işime devam ettim. Bir iki kuzu daha halletmiştim ki, seninki gene göründü. Aynı numara. Ama bu kez daha da alçaldı. Kanatları nerdeyse sırtıma degecekti. Sesini açık seçik işitebiliyordum. Dev bi kuş! Kanatları çatırdıyor. Derken yeniden yükselip uzaklaştı. Bu kez uzunca bi süre seyrettim onu, niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonunda meseleyi çaktım. Kestiğim koç yumurtalarının peşindeydi. O minik, taze erkeklik artıklarını istiyordu. Bu kez ona bi iyilik yapayım, dedim. Birkaç tanesini sundurmanın damına attım. Yeniden işimin başına döndüm, dalgınmışım gibi yaptım. Ama bu kez bekliyordum onu. Arkamdan geleceğini bildiğimden kulağımı dört açmıştım. Karaltısını görebileyim diye gözümü yerden ayırmıyordum. Önce bişey olmadı. Daha üç kuzu filan yaptım, birden geldi. Gök gürültüsü gibi. GÜÜÜÜM! Sundurmanın damına öyle bir iniş indi ki, pençeleriyle çatı üstündeki ziftin yarısını sıyırıp götürdü, kanatları rüzgârda kırbaç gibi şaklıyor. Azgın bi kısrak gibi haykırıyor. Sonra yeniden gökyüzüne tırmanıyor. Dayanamadım, ayağa fırladım, avazım çıktığı kadar bağırmağa başladım. Neden olduğunu ben de anlamadım ama, işte, sırtımdan soğuk terler iniyordu ve ben manyaklar gibi haykırıyordum. Yaşasın Kartal! B-49 uçağını ilk kez kullandığım günden bu yana böyle bi duyguya kapılmamıştım. Biraz sonra oturdum, yeniden işe koyuldum. Kestiğim kuzu taşaklarını sundurmanın damına fırlatıyordum. Ve her seferinde kartal, bi bombardıman

uçağı gibi dalış yapıyordu çatıya. Ve her seferinde ben aynı duyguyu yaşıyordum.

(WESLEY, eli yüzü kan içinde sağdan girer.)

WESLEY— Sonra?

WESTON — Beni mi dinliyordun?

WESLEY — Sonra ne oldu?

WESTON — Kuzuya anlatıyordum!

WESLEY— Bana anlat.

WESTON — Sen daha önce çok dinledin. Yüzüne ne oldu?

WESLEY — Düz duvara çarptım.

WESTON— Git yıka.

WESLEY — Sonra ne oldu?

WESTON — Yeniden anlatacak değilim.

WESLEY — Ben de elimi yüzümü yıkamıyorum.

WESTON — Nen var senin? Sarhoş filan mısın yoksa?

WESLEY — Paramı geri almaya çalıştım.

WESTON — Ne parası?

WESLEY— Ellis'ten.

WESTON — Ha, o pezevenk mi? Boşuna uğraşma. Dolandırıcı pezevengin biridir.

WESLEY — Paramı aldı kaçtı. Artık ev de onun.

WESTON — Ev benim! Kalmaya karar verdim.

WESLEY— Ne?

WESTON — Burada kalıyorum. Yeni kapıyı bitirdim. Görmedin mi?

WESLEY — Yoo.

WESTON — Görmem gerekirdi. O kapıdan girdin. Kör müsün? Bütün her yanı onaracağım. Karar verdim.

WESLEY— Onaracak mısın?

WESTON — Elbette. Şimdi ne dedim? Şaşılacak ne var? Biri emek verecek olsa, dehşet bi yer olur burası. Hadi, biraz kahve iç de üstünü başını temizle. Bok çukuruna düşmüşe dönmüşsün. Hadi, durma. Ateşte taze kahve var.

(WESLEY ağır ağır ocağa yaklaşıyor, kahveye bakar.)

WESTON — Kalktım, şöyle bi dolaştım. Sabah erkenden. Araziyi baştan aşağı dolaşmayalı birkaç yıl olmuş galiba. Dolaştıkça dolaştıkça, içimde garip bişeyler olmaya başladı.

WESLEY — *(Kahveye bakarak)* Ne gibi?

WESTON — Sabahın altı buçuğunda, koruda, ağaçların arasında dolaşan adam kim ola diye bir soru takıldı kafama. Ben değildim sanki. Sırtında koyu renk paltosu, ayağında lastik ayakkabıları, kafasında beyzbol şapkası, suratında bir karış sakalı olan herifin biri... Bu adam, nerden bu kadar esaslı bi arazinin sahibi olabilirdi ki? Derken, sahibi kim acaba, dedim. Yani, ben, kendimi buranın sahibine benzetemiyorsam, kimdir gerçek sahibi? Sahici sahibi birden karşıma çıkar da, arazisine izinsiz girdiğim için beynimi dağıtmaya kalkar mı? Kaçmam, bir yerlere saklanmam gerekiyormuş gibi geldi. Sanki böyle bir çevrede bulunmam gerçeğe aykırıymış. Öyle aman aman bir yer olduğundan değil ama...sakin. Huzurlu. Aslında buralar bayağ huzurlu. Özellikle sabahın o saatinde. Derken, birden kafama dank etti: Buranın sahici sahibi benim. Nasıl olmuşsa olmuş, benmişim ve de kendi öz topraklarımda dolaşıyormuşum. İşte o zaman, öyle bi keyiflendim ki, sorma!

WESLEY— Sahi?

WESTON — Evet, sahi. Sonra içeri geldim, ilk iş bütün üstümdekileri çıkardım, çırılçıplak

kaldım. Bütün evi, baştan aşağı, anadan doğma dolaştım. Kendi evimde dolaşmanın sahiden kendim olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi. Bi başka insanı yavaş yavaş soymak gibiydi. Bir yabancıyı. Sonra doğruca banyoya girip küveti sıcak suyla doldurdum. Çok sıcaktı. Zar zor dayanabileceğim kadar sıcak. Suyun içine kaydım. Gömüldüm. Bıraktım su tenimin derinliklerine işlesin. Bıraktım pencerelerin ve de ilaç dolabının camını buğu sarsın. Sonra tıkaçı çektim, bıraktım su boşalsın. Sonra yeniden doldurdum, ama bu kez buz gibi suyla. Öylece oturdum. Bıraktım soğuk su her yanıma yavaş yavaş sarmalasin, boynuma dek yükselsin. Sonunda sudan çıktım, tıraş oldum, giyecek temiz bişeyler buldum. Sonra buraya gelip kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Jambonlu yumurta.

WESLEY — Jambonlu yumurta mı?

WESTON — Yaaa. Biri buzdolabını yiyeceklerle doldurmuş. Sanki Noel gecesi. Sanki biri, bu sabah benim yeniden doğacağımı biliyormuş. Gözlerime inanamadım.

(WESLEY buzdolabına gidip içine bakar.)

WESTON — Sonra kahve pişirdim. Bi de baktım, eskiden yaptığım bi sürü şeyi yapmaya koyulmuşum. Sanki uzun süre ayrı kaldıktan sonra yeniden yaşama, dönüyormuşum gibi oldum.

WESLEY — (Buzdolabının içine bakarak) Annem getirdi bunları.

WESTON — Derken çamaşırları yıkamaya başladım. Bütün çamaşırları. Evi dolaştım, bulabildiğim bütün kirlileri topladım. Emma'nınkiler, Ella'nınkiler, hatta seninkiler. Çoraplarını buldum. Herkesin kirlilerini buldum. Birinin bir şeyini almak için her yere eğilişimde, sanki o kişi odadaymış gibi geliyordu. Sanki giysiler, ait oldukları kişinin üstündeymişler hâlâ. Hepinize ayrı ayrı çok yakınmışım gibi geldi. Her birinize. Sanki kanınıza canınıza dokunabilirmişim gibi.

Sanki gövdelerimiz arasında bağlar varmış ve bunlardan kurtulamamışız gibi. Ben kurtulmak istemiyordum zaten. Ne kadar iyi bişey, dedim. İnsanların kan bağıyla birbirlerine bağlı olmaları. Aile yalnızca toplumsal bir olay değil, yani. Hayvansal bir olay. Hepimizin aynı çatı altında olmamız tesadüf değil, doğa gereği. Hep bir arada olmak zorunluluk değil belki, ama doğal. Bütün bunlar çok hoşuma gitti. Birden içim umutla doldu.

WESLEY — (Gözlerini buzdolabından ayırmadan) Ben açlıktan ölüyorum.

WESTON — Öyleyse git bi banyo yap, yüzündeki o pisliği temizle. Ben de sana Jambonlu yumurta pişireyim. Sahi, nedir o pislik?

WESLEY — Kan.

WESTON — Suratına bir iki yumruk patlattı, demek? Hadi, git yıka. Sonra da buraya gel. Hadi!

WESLEY — (WESTON'a döner) Parayı alamadım. Vermedi.

WESTON — Vermezse vermesin! Geri zekâlının biri zaten. Basbayağ kuşbeyinli. Hadi git üstüne başına çeki düzen ver. Yoksa bir iki tane de ben patlatırım.

(WESLEY soldan çıkar. WESTON buzdolabından jambon ve yumurta çıkararak, ocağın başında pişirmeye başlar. Dışarda olan WESLEY'e seslenirken işine devam eder.)

WESTON — (Bağırarak) Hani, sen o avokado işinden söz ediyordun ya, düşündüm, olabilir. Hani, o "Üreticiler Birliği"ne katılmak filan. Bayağ aklım yattı. Meksikalı ırgat tutmamıza filan da gerek yok! Meyveleri kendimiz toplarız, doğrudan şirkete satarız. Hiç de fena bi fikir değil! Hemen hemen hiç masrafımız olmaz! Traktör hâlâ çalışıyor, değil mi? Yani, motorunda bişey yok. Sulama için desen, basınç çok iyi. Daha bu sabah kontrol ettim. Borulardan gürül gürül su akıyor. İşleri yeniden yola koymak için çok para da gerekmez. Aldığım o araziyi satarım! Böylece işe yatıracak hazır paramız olur. Çölde iyi bir araziye sahip olmak isteyen biri çıkar mutlaka. Şimdilik gelişmemiş gerçi ama, yeri harika! Palm Springs'ten hepsi hepsi üç saat uzaklıkta. Çok bişey değil. Orası cüzdanı şişkinlerle doludur. Birinden birinin sokağa atacak parası vardır nasıl olsa!

(ELLA sağdan girer. Bitkin görünmektedir. Öylece durup yumurta kızartan WESTON'a bakar. Derken kuzuya bakar. WESTON onun geldiğinin farkındadır ama, dönüp bakmaz.)

ELLA — *(Bir sessizlikten sonra)* Gene ne işi var bu kuzunun burada?

WESTON — Tedavi ettim hayvancığ. Bir ara ha gitti ha gidiyordu. Kurtaramayacağım diye korktum. Taa ince barsağına kadar sürfe sarmış.

ELLA — *(Masaya gelir)* Rica etsem, ayrıntılara girmesen.

(Beyaz eldivenlerini çıkarır, yorgun argın sağdaki iskemleye oturur. Katlanmış temiz çamaşırlara bakar.)

WESTON — *(Pişirmeye devamlı)* Peki, sen nerelerdeydin?

ELLA— Hapiste.

WESTON — Yaa, demek sonunda yakalandın! *(Kendi kendine güler.)*

ELLA — Ne kadar komik.

WESTON — Kahvaltı ister misin? Oğlana birşeyler hazırlıyorum.

ELLA — Sen mi yemek pişiriyorsun?

WESTON — Bildin. N'apıyora benziyorum?

ELLA — Bu kadar çamaşırını kim yıkadı?

WESTON — Bendeniz kulunuz.

ELLA— Hasta filan mısınız?

WESTON — N'olmuş? İnsan kendi çamaşırını yıkayamaz mı?

ELLA — Bildiğim kadarıyla yıkar.

WESTON — Seninkileri bile yıkadım.

ELLA — Eksik olma.

WESTON — Eeee, sizinkileri bıraksa mıydım yani? Bi yığın kendi çamaşırımı yıkıyordum, sizinkileri de atıverdim içine.

ELLA — Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

WESTON — Peki, nerdeydin? O züppe avukatla mıydın?

ELLA — Dedim ya, hapisteydim.

WESTON — Hadi, hadi... Ziyarete mi gittin, yoksa sarhoş koğuşuna mı tıktılar? Anlat, hadi.

ELLA— Kızınızı ziyaret ettim.

WESTON — Sahi? Onu neden enselemişler?

ELLA — Ruhsatsız silah taşımak. Özel mülke tecavüz. Gasp. Saldırı. Binicilik kurallarını ihlal. Ne istersen.

WESTON — Eeee, öteden beri kanı kaynayan bir çocuktur.

ELLA — Yani, kanında var, öyle mi?

WESTON — Çok doğru. Babasının dölü!

ELLA — Utanç verici bir durumu bir gurur vesilesine dönüştürmeyi başardığın için tebrik ederim.

WESTON — Utanılacak ne varmış? Bu kadar suçu bir arada işlemek kolay değil. Onun yaşında kaç kişi bu kadar sabıkaya sahip olmayı başarabilir?

ELLA — Hiç kimse!

WESTON — Sen becerebilir miydin?

ELLA — Saçmalama! Ben sizler gibi kendi canıma susamış değilim. Benim ailemde yoktur öyle şeyler.

WESTON — Doğru ya. Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Bi tek senin kanında yok. Bizimkinde var.

ELLA — Yaa, demek şimdi ben yabancı oldum!

WESTON — Yalan mı? Sen başka bi sınıfın mensubusun! Kibar insanlar. Sanatçılar. Hepsi

sanatçıydı, değil mi?

ELLA — Büyükbabam eczacıydı.

WESTON — Peki, bilim adamı olsunlar. Mesleği olan kişiler. Hepsi meslek sahibi. Bağırıp çağırmayan tipler.

ELLA — Kötü bişey mi?

WESTON — Yoo. Yalnızca farklı. O kadar. Bizden farklı.

ELLA — N'oluyor? Birdenbire ocak başı feylezofu mu kesildik? En son numaramız bu mu? Akşam sızmıştık ama sabah ayıldık, öyle mi? Gözlerimizi yepyeni bir güne açtık! Yemem ben bu havaları, anlıyor musun? Bütün gece cehennem dibinde Emma ile uğraşmışım, canım burnumdan gelmiş, eve bi dönüyorum ki, bildiğimiz

şeytanın yerini bi melek almış. Bay Melek! Kendi günahlarını kendi affetmiş, bir de çalım satıyor! Boşuna nefesini tüketme. Bu palavraları bana yutturamazsın!

WESTON — Kahve ister misin?

ELLA — LANET OLSUN! KAHVE MAHVE İSTEMEM! ŞU BOK HAYVANI DA MUTFAĞIMDAN DEFET!

WESTON — Argoyu doğru kapmışsın da....vurgulaman yanlış!

ELLA — Nesi yanlışmış?

WESTON — Ne bileyim, inandırıcı değil. Sesinin derinlerinde bir yerde... Yani, işin özünde bir sahtelik var.

ELLA — Sahtelikmiş, bu da iyi! Senin ölçülerine ulaşamıyorum, öyle mi? Şunu söyleyene bak! İş bitmiş bir serseri!

WESTON — Ölçülerle ilgisi yok dediğimin. Daha çok, kader gibi...

ELLA — Ööööf, bırak artık, yeter! Bitkinim zaten.

WESTON — Masa işini görebilir. Sert ama rahat, İnan, ilaç gibi gelecek.

ELLA — *(Birden yumuşar)* Masa mı?

WESTON — Tabii ya. Öylece uzan. Şaşarsın. Yataktan çok daha iyi. *(ELLA bir an masaya bakar. Temiz çamaşırları yere itmeye koyulur. Sonra masanın üstüne tırmanıp uzanır. WESTON ona arkasını dönüp yemek pişirmeye devam eder. Kadın uzandıği yerden onu seyreder.)*

WESTON — Uyandığında müthiş bir kahvaltı hazırlayacağım sana. Jambon, yumurta, ne istersen. Kendini o kadar iyi hissedeceksin ki, masa burada durup dururken neden yıllar yılı yatakta yattığına sen de şaşacaksın. O masa senin kurtarıcın olacak.

(WESLEY soldan girer. Çırlıçiplaktır, saçları ıslaktır. Sersemlemiş gibi dalgın yürümektedir. WESTON oğluna bakmaksızın konuşmaya, kahvaltı hazırlamaya devam eder. WESLEY sahnenin gerisine doğru yürüyüp ELLA'ya bakar. Kadın da ona bakar ama hiçbir tepki göstermez. WESLEY ön tarafa dönüp WESTON'a bakar. Derken kuzuyu görür, hayvana doğru yürür, eğilip kuzuyu kafesin içinden alır. Sağdan çıkar. WESTON işini ve konuşmayı sürdürür. ELLA hâlâ masanın üstündedir.)

WESTON — Fazla rahata alışmanın en kötü yanı ne, biliyor musun? Kökenlerini unutuyor insan. Bağlantıyı koparıyor. Bir yerlere varıyorum sanıyorsun, ama hep kaybediyorsun. Her an biraz daha geride kalıyorsun. Üstüne ölü toprağı serpilmiş gibi oluyorsun. İpnotize edilmiş gibi. Vücudun uyuşuyor. Derken komaya giriyorsun. Onun için, geri dönebilmen için, arada bir sert bi masada yatmanın yararı var. İyice sert bi masa, insanı yaşama döndürür.

ELLA — *(Uykulu bir sesle, masanın üstünden)* Sen, hatip olmalıymışsın.

WESTON — öyle mi dersin?

ELLA — Sesin çok etkili. Kalın. Yankılı...

WESTON — *(Yumurtaları tabağa geçirir)* Şöhret meraklısı değilim ben.

ELLA — öyle yorgunum ki...

WESTON — İyi ya, uyu işte.

ELLA — O hapisanenin halini bir görseydin, Weston.

WESTON— Çok gördüm.

ELLA — Doğru ya. Öyle bir yerde nasıl uyur insan?

WESTON — Yeterince uyuşmuşsan hiçbi şey hissetmezsin, *(dışarı seslenir)* WES! KAHVALTIN HAZIR!

ELLA — Şimdi çıktı.

WESTON— Ne?

ELLA — Demin buradan geçip gitti. Çırılçıplak. Kucağında da kuzu.

(WESTON kafese bakar, kuzunun olmadığını görür. Elinde tabağı tutmaktadır hâlâ.)

WESTON — Nereye gitti?

ELLA — Dışarı çıktı.

WESTON — *(Elinde tabak, sağa yürür)* WES! NERDESİN? KAHVALTIN HAZIR!

(WESTON, elinde tabak sağdan çıkar. ELLA. hâlâ masanın üstündedir. Gözlerini açık tutmaya çalışır.)

ELLA — *(Kendi kendine)* Artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni.

(Masanın üstünde yavaş yavaş uykuya dalar, bir süre hiçbir şey olmaz. Derken WESTON elinde tabakla döner. ELLA masanın üstünde uykuya dalmıştır.)

WESTON — *(Ocağa yürür)* Görünürde yok. Al işte, hep böyle olur. Tam kahvaltı hazırken çekmiş gitmiş. *(ELLA'ya döner)* Kuzuyu neden götürdü?

O hayvanın sıcak yerde durması lazım. *(EL-LA'nın uyuduğunu fark eder)* Harika! *(döner, tabağı ocağın üstüne koyar, yiyeceklere bakar)* Bari kendim yiyeyim. Çifte kahvaltı. Olsun, *(yemeğe başlar, kendi kendine konuşur)* Sıcak yerde tutmazsan iyileşemez ki. *(dönüp yeniden uyuyan ELLA'ya bakar, önüne dönüp yemeğe koyulur)* Kendi kendime konuşmakta üstüme yoktur. En iyisi de odur zaten. Daha iyisi olamaz. Hiç değilse insan yalnızlık çekmez.

(WESLEY sağdan girer. WESTON'un eski giysilerini -palto, beyzbol şapkası, lastik ayakkabılar, vs. -- giymiştir. Öylece durur. WESTON ona bakar. ELLA uyur.)

WESTON — Bu ne hal? Hangi cehennemdeydin? Demin avaz avaz seslendim. Duymadın mı?

WESLEY — *(Gözünü WESTON'dan ayırmaz)* Duymadım.

WESTON — Kahvaltını hazır etmiştim. Ama soğudu. Yarısını yedim bile. Nerdeyse yarısı bitti.

WESLEY— *(Dalgın)* Hepsini ye.

WESTON — Bu kılığın ne, peki?

WESLEY — Dışarda buldum.

WESTON — Ben atmıştım! Ne oldu sana böyle? Gidip banyo yapıyorsun, sonra da bu pimpis şeyleri giyiyorsun. Ne içine işemediğim kalmış, ne üstüne kusmadığım, ne de....kimbilir neler.

WESLEY — Hepsi bana uyuyor.

WESTON — Seni anlayamadan öleceğim, orası kesin. Kuzuyu ne yaptın?

WESLEY — Gırtlakını kestim.

WESTON — *(Midesi bulanmışçasına arkasını döner)* Hey yarabbim! *(biraz susar, sonra WESLEY'e döner)* NE DİYE KIYDIN ZAVALLI HAYVANIN CANINA?

WESLEY — Eve yiyecek lazım.

WESTON — BUZDOLABI AĞZINA KADAR YİYECEK DOLU!

(WESLEY hızla buzdolabına yürür, açar, içinden her türlü yiyecek çıkararak aç kurtlar gibi yemeye koyulur. WESTON şaşkınlık, biraz da korkuyla bakar oğluna.)

WESTON — NE DİYE KESTİN HAYVANI? TAM İYİLEŞİYORDU! (*Oğlanın deli gibi yemek yiyişini seyreder*) Oğlum, nen var senin? Bak, ne güzel kahvaltı hazırlamıştım. Onu yiyeceğine... Nen var?

(*WESTON, korkulu ve temkinli bir havayla sağa doğru gerileyerek WESLEY'den uzaklaşır. WESLEY yemeye devam eder. Yarı yarıya yenmiş birtakım şeyleri bir yana atıp dolabın içinden yenilerini çıkarıp yer. Hafifçe inlemektedir.*)

WESTON — (*WESLEY'e*) Bak, bu evde yapmam gereken birtakım şeyleri ihmal ettim, biliyorum, Bi sürü işi benim yerime sen yaptın, kabul. Ama ben de, gelirken enginar getirmedim mi? Getirmedim mi, söyle. Mecbur değildim ki. Yolumu uzattım. Otoyolda giderken tabelayı gördüm, sırf sizlere enginar almak için saptım, yolumu iki mil uzattım. (*Susar. Yemeyi sürdüren WESLEY'i seyreder, korkuyla ELLA'ya göz atar,*

gene WESLEY'e bakar.) Bu kadar da aç olamazsın! Allah kahretsin, durumumuz o kadar kötü değil! Ben zamanında açlıktan kıvranan adamlar gördüm, biz o kadar çaresiz değiliz. (*Susar, deli gibi yemeye devam eden WESLEY'den tepki gelmez.*) Senin asıl derdin ne, biliyor musun? Şımarıksın. Evet, şıvardın. Bi delikanlı için cennet burası. Senin yaşında nice çocuk vardır ki, böyle bir çevrede yetişebilmek için canını vermeye razıdır! Neyin eksik? Her bişeyin tamam. Fırsatları değerlendirmesini bilsen, sonsuz olanaklar var burada! (*ELLA'ya döner*) ELLA! ELLA! KALKSANA! (*ELLA'dan ses çıkmaz, hâlâ atıştıran WESLEY'e döner*) Bu yaptığın sözüm ona beni suçlamaksa, boşuna uğraşma. Boşuna uğraşma, çünkü artık geçmişimin günahını ödemek zorunda değilim. Artık bitti! O defter bu sabah kapandı. Hepsi geride kaldı. ANLIYOR MUSUN BENİ? HEPSİ BİTTİ GİTTİ ÇÜNKÜ BEN YENİDEN DOĞDUM! YEPYENİ, BAMBAŞKA BİR İNSANIM ARTIK! Yepyeni, bambaşka bir insanım.

(*WESLEY birden yemeyi bırakır, WESTON'a döner.*)

WESLEY — (*Soğuk*) Seni öldürecekler.

WESTON — (*Duralar*) Kim öldürecekmiş beni? Neler sayıklıyorsun? Kimse beni öldürecek değil.

WESLEY — Parayı alamadım.

WESTON — Ne parası?

WESLEY — Ellis.

WESTON — N'olmuş?

WESLEY — Borçlanmışsın.

WESTON — Kime borçlanmışım? Ben bişey hatırlamıyorum. Onların hepsi bitti gitti.

WESLEY — Bitip gittiği yok. Öylece duruyor. Sen değiştin belki ama, gene de o adamlara borcun var.

WESTON — Hatırlamıyorum. Arabanın taksidi için bişeyler almışımdır belki. Unutmuşum.

WESLEY — Onlar unutmamış.

WESTON — Eeee, n'apalım. öderiz. O kadar korkunç bişey değil.

WESLEY — Nasıl ödeyeceksin? Artık ev de, her şey de Ellis'in.

WESTON — Ev nerden onun oluyormuş? Burası benim evim!

WESLEY — İmzayı basıp devretmişsin!

WESTON — İmza mimza basmadım ben!

WESLEY — Sarhoşken imzalamışsın.

WESTON — KES SESİNİ!

WESLEY — Nasıl ödeyeceksin?

WESTON — (*Duraksar*) O araziyi satarım.

AVESLEY — O arazi beş para etmez. Adam da Meksika'ya kaçtı.

WESTON— Hangi adam?

WESLEY — Taylor. Avukat. Annemin avukat dostu.

WESTON — *(Duralar, uyuyan ELLA'ya, sonra WESLEY'e bakar)* Aynı herif mi?

WESLEY — Aynı herif. Hepimizi soydu.

WESTON — Olmaz. Böyle haksızlık olmaz. Yepyeni bir yola girmişt看. Her şeyin üstesinden gelecektim.

WESLEY — Onların dünyasıyla başa çıkamazsın.

WESTON — Yepyeni bir atılıma hazırlanmıştım. Haksızlık!

WESLEY — Gizli bir illet gibi, çaktırmadan içimize işlediler. Farkında bile olmadık.

WESTON — Yeni kapıyı da takmıştım. Bütün çamaşırları yıkadım. Yerleri süpürdüm, enginarları attım. Yaşama yeniden başlamıştım.

WESLEY — Daha fazla oyalanma. Kaç!

WESTON — Kaçmak mı? Ne demek kaçmak? Kaçamam!

WESLEY — Arabaya atla, çek git!

WESTON — Her şeyi bırakıp kaçamam.

WESLEY— Neden?

WESTON — ÇÜNKÜ BEN BURAYA YERLEŞTİM! ÇÜNKÜ BURASI YOLUN SONU! ÖTESİ YOK! BURAYA GÖÇTÜM, BU NOKTAYA GELDİM! BAŞKA GİDECEK YERİM YOK! BURA SON!

WESLEY — Atla arabaya, git.

(WESTON bir an öylece, durur, çevresine bakar. Bir kurtuluş arar.)

WESTON — *(Bir süre sonra)* Hatırlıyorum şimdi. Borçlandım, evet. Gırtlığıma kadar borca girdim. Gelecekte ümidim vardı, annadın mı? Geleceğe güvendim. Her şeyin düzeleceğine inanıyordum. İşler daha kötüye gidemezdi, demek ki düzelecekti. Durmadan işeyle satıyorlar, demek ki işler düzelecek. Buzdolabı alın. Araba alın. Ev alın. Arsa alın, yatırım yapın. Ergeç ödeneceğini hesaba katmasalar, bu kadar cömert olurlar mı? Birgün mutlaka ödenecek. Ben de katıldım kervana. Madem işler böyle yürüyor, neden borçlanmayayım? Ben de şurdan burdan işeyle koparayım. Zaten herkes borçlanmanı istiyor. Bankalar, taksitli satışlar, yatı-

rımcılar... Bütün her şey, gözle görünmeyen para üstüne dönüyor. Artık hiçbir yerde para sesi duyulmuyor. Her şey krediyle. Her şey insanların kafasında. Madem öyle. dedim, ben de payıma düşeni alayım. Yalnızca rakamlar söz konusu olduktan sonra, ben de birkaç bin borçlansam ne çıkar? Madem her şey afakî ve elle tutulur hiç işeyle yok, o zaman bana da bi hisse düşsün. Sürüklendim peşlerinden, kervana katıldım.

WESLEY — Hadi, durma, git artık.

(Bir sessizlik. WESTON uyuyan ELLA'ya bakar.)

WESTON — Aynı herifti, demek? Bu da biliyordu. Başımı alıp gittim sanmıştı herhalde.

(WESTON dönüp WESLEY'e bakar.)

WESLEY — Başımı alıp gittindi.

WESTON — Gittimse, birkaç günlüğüne. Arada bir. Burada bunalıyordum. Hiçbir şeyin değişmediğini, değişmeyeceğini gördükçe bunalıyordum. Her sabah, her şey, hep aynı. Dışarlarda bir şey bulacağıma inanmıştım. Parçalardan bir bütün kurmaya çalıştım hep. Geçişler var ya... Geçişleri kavrayamadım bir türlü. Doğuyorsun, büyüyorsun, bombalar atıyorsun, çocukların oluyor, barlara dadanıyorsun...sonra da bu. Bi yerde her şey üstüme üstüme geldi. Hepsi üstüme yıkıldı. Hep dışarlarda aradım. Aslında aradığım şey burada, bu evdeymiş.

WESLEY — Buraya gelecekler. Nerde oturduğunu da öğrendiler artık.

WESTON — Nereye gitsem?

WESLEY— Meksika?

WESTON — Meksika mı? Doğru ya, herkesin kaçtığı yer orası. Kaçaklarla dolu bir ülke. Oraya gidip izimi kaybettirebilirim. Yok olurum. Yepyeni bir yaşama başlayabilirim.

WESLEY— Belki.

WESTON — O herifi bulup paramı geri alırım. O emlakçi herif. Neydi adı?

WESLEY— Taylor.

WESTON — Tamam, Taylor. O da oraya kaçtı değil mi? Bulabilirim onu.

WESLEY— Belki.

WESTON — *(ELLA'ya bakar)* Aynı herif olduğunu bile bile koynuna girdiğine inanamıyorum. Beni öldü filan sandı herhalde. Bir daha hiç dönmeyeceğim sandı.

(WESTON, ELLA'ya doğru bir-iki adım atar. Durur. WESLEY'e bakar, döner, sağdan çıkar. WESLEY bir an öylece durur. WESLEY eğilip yerden yiyecek artıkları alır, ağır ağır yemeye koyulur. Boşalmış olan kuzu kafesine bakar. EMMA soldan girer. İkinci Perde'deki gibi giyinmiştir. Sahnenin ortasına doğru yürürken WESTON'un çıktığı yöne bakar. WESLEY ağzına attıklarını ağır ağır çiğnerken dalgın, sersemlemiş gibidir. ELLA hâlâ masanın üstünde uyumakta. EMMA'nın elinde bir binici kamçısı vardır. Sağdaki çıkışa bakarken bacağına bununla hafif hafif vurur.)

EMMA — Meksika yolcusu, ha? Bi gün bile sağ kalamaz orada, hemen yakalarlar. Meksika'ya gitmek aptallık. İlk bakacakları yer orasıdır. *(WESLEY'e)* Ne yiyorsun?

WESLEY— Yiyecek.

EMMA — Hem de yerden topluyor! Senin sonun da babam gibi olacak. Hastalıklı.

WESLEY— *(Dalgın)* Açım.

EMMA — Hastasın! Ne diye onun paçavralarını giydin? Sözde aile reisi sen misin şimdi? Büyük reis! Baba aslan!

WESLEY — Babamın bulduğu çare bana yaramadı.

EMMA — Babam çare mi bulmuş?

WESLEY — *(Kendi kendine konuşur gibi)* Önce çok sıcak suyla dolu banyoya girdim. Zar zor dayanabileceğim kadar sıcaktı. Üstüne buz gibi bi banyo daha. Sonra çırılçıplak dolaştım. Ama işe yaramadı. Hiçbir şey olmadı. Bişeyler olsun diye bekledim. Dışarı çıktım. Hava çok soğuk. Dondum. Sırtıma giyecek birşeyler aradım. Çöplüğün oraları karıştırmaya başladım. Bunları buldum.

EMMA — Çöplüğü mü karıştırdın?

WESLEY — Kuzunun kanı ellerimden, dirseklerimden akıyordu. Önce kendim sandım. Akan kan kendi kanım sandım.

EMMA — Çok iğrençsin! Babamdan bile iğrençsin...ki o da az iğrenç değildir, *(hâlâ uyuyan ELLA'ya bakar)* Bu n'apıyor?

WESLEY — Onun attıklarını giyinmeye başladım. Beyzbol kepi, lastik ayakkabıları, paltosu. Her giydiğim şeyle birlikte babamın bir parçası üstüme yapışıyordu sanki. Beni yavaş yavaş devraldığını hissettim.

EMMA — *(Kamçısını bacağına vurarak masaya yürür)* N'apıyor bu? Uyuyor mu yoksa? *(kamçıyı ELLA'nın kışına vurur)* KALKSANA! *(ELLA uyumayı sürdürür.)*

WESLEY — Kendimin geri geri çekildiğini hissettim. O içime giriyor, bense içimden çıkıyordum. Sanki bi nöbet değişimi.

EMMA — Neyse, üzme tatlı canını. Elinden geleni yapmışsın.

WESLEY — Hiç bişey yapmadım.

EMMA — Ben de onu diyorum ya.

WESLEY — Yaptığım tek şey, burada doğup büyümek.

EMMA — (*WESLEY'in yanına gelir*) Paran var mı?

(*WESLEY paltosunun ceplerini karıştırır.*)

EMMA — O ceplere ne bakıyorsun? Babamın paltosu!

WESLEY — Hani sen güya hapisteydin?

EMMA — (*Tekrar masaya doğru yürür*) Tabii.

WESLEY — Ne oldu?

EMMA — (*ELLA'nın çantasını alıp karıştırmaya başlar*) İnce yeteneklerimi kullandım. Benim zekâm doğuştan suç işlemeye yatkınmış. Yeni anladım. (*Çantanın içindekileri bir bir yere atar.*)

WESLEY — Ne yaptın?

EMMA — Kurtuldum.

WESLEY — Görüyorum. Ama nasıl?

EMMA — Çavuşa cinsel yaklaşımlarda bulundum, tamam mı? Çok kolay oldu. (*çantadan bir tomar para ile araba anahtarları çıkarır. Çantayı yere fırlatır. Parayı kaldırıp gösterir*) Suç hayatına atılıyorum. Günümüzde kâr getiren tek meslek!

WESLEY — (*EMMA'nın elindeki paralara bakar*) Nerden bulmuş o parayı?

EMMA — Bil bakalım nerden!

WESLEY — Annemin arabasıyla mı gideceksin?

EMMA — En güvenilir kişisel girişim, suç işlemek. Tavsiye mektubu istemez. Diploma istemez. Masrafın yok, amortisman hesapların yok. Doğrudan doğruya kâra geçiyorsun.

WESLEY — Peki, ben neden hep geri geri gidiyorum?

EMMA — (*WESLEY'e doğru yürüyerek*) Çünkü ileriye göremiyorsun da ondan. Dünyanın kaç bucak olduğundan haberin yok. Bitakım şeyleri öğrenmek gerek, Wes. Yoksa adamın canına okurlar. İnsanlar gözünün içine baktıklarında, kanmayacaksın. Arkalarında ne var, ona bakacaksın. Neyin önünde duruyorlar, neyi saklıyorlar, onu göreceksin. Herkes kendini gizliyor, Wes, herkes. Hiç kimse görüldüğü gibi değil.

WESLEY — Peki, ya sen?..

EMMA — (*Geri geri uzaklaşarak*) Ben yokum artık. Gidiyorum. Hiç dönmeyeceğim.

(*ELLA birden uyanır, masanın üstünde dik oturur.*)

ELLA — (*Kötü bir rüyadan uyanmışçasına*) EMMA!!

(*EMMA bir an ona bakar, koşarak soldan çıkar. ELLA masanın üstünde oturmuş, dehşet içinde WESLEY'e bakar. Onu tanımaz.*)

ELLA — (*WESLEY'e*) Weston! Emma mıydı o?

WESLEY — Benim, anne.

ELLA — (*Masadan inmeden sahne dışına bağırır*) EMMA! (*masadan atlayıp giyecek palto arar*) Ça-

buk, yetişmemiz gerek. Böyle fırlayıp gidemez. O at onu öldürür! Paltom nerde? (*WESLEY'e*)
PALTOM NERDE?

WESLEY — Palto giymemiştin ki.

ELLA — (*WESLEY'e*) Koş, yetiş ona, Weston! Kendi öz kızın! Kaçmaya kalkıyor!

WESLEY — Bırak gitsin.

ELLA — Bırakamam. O çocuk benim sorumluluğum.

(*Sahne dışında muazzam bir patlama. Şimşek çakmasını andıran bir ışık. Sonra sessizlik.*)

WESLEY ile ELLA şaşkın şaşkın öylece dururlar. EMERSON, kıkır kıkır gülerek sağdan girer,

takım elbise giymiş ufak tefek bir adamdır.)

EMERSON — Hey yavrum hey! Amma da gümledi. Helal olsun, *(kıkırdar WESLEY ile ELLA ona bakarlar)* Bizim Slater dinamiti ağzına kadar doldurmuş besbelli. Kendimi bildim bileli böyle gümbürtü duymamıştım.

(Ortağı SLATER, elinde derisi yüzülmüş kuzu leşiyle sağdan girer. EMERSON'dan daha uzun boyludur, o da takım elbise giymiştir. İkisi de bayramda çatapat patlatıp birilerini korkutmuş çocuklar gibi kıkır kıkır gülüp dururlar.)

SLATER — Şuna bi baksana, Emerson. *(kıkırdar)* Şunu gördün mü? *(WESLEY'e)* ne bu? Derisi yüzülmüş keçi mi?

WESLEY — *(Bomboş)* Kuzu.

SLATER — H-aaa, kuzu demek? *(gülürler)* Bana so-rarsan bi karının kürtaj artığına benziyor. *(Deliler gibi gülürler.)*

WESLEY — O gümleme neydi?

(Gülmeyi bırakıp WESLEY'e bakarlar. Tekrar gülürler. Birden susarlar.)

EMERSON — Gümleme mi? Ne gümlemesi?

WESLEY — O patlama.

EMERSON — Haaaaa, o muuu? Küçücük bir hatırlatma. Nasıl derler, hipnotik telkin! *(Gülerler.)*

ELLA — Kim bu adamlar, Weston?

EMERSON — *(WESLEY'e)* Weston? Weston sen misin?

WESLEY — Babam.

SLATER — *(Kuzu ölüsünü kafesin içine atar)* Karı bu Weston'dur diyorsa, bu Weston'dur.

ELLA — Bu adamlar ne arıyor burada? *(Adamlardan uzaklaşır.)*

EMERSON — *(WESLEY'e)* Demek Weston sensin? Biz seni başka türlü bi tip sanıyorduk. Büsbütün başka türlü bi tip.

WESLEY — Demin dışarda patlayan neydi?

EMERSON — Taksitleri ödenmemiş bişey. Epeydir ödenmemiş.

SLATER — Çoktandır ödenmemiş.

WESLEY — Araba! Arabayı havaya uçurdunuz!

EMERSON — Bravo!

(Kahkahadan yıkılırlar. WESLEY sahnenin arka tarafına yürür, dışarsını görmeye çalışıyormuş gibi bakar.)

ELLA — Bu adamları çıkar buradan, Weston. Mutfağında ne işleri var?

SLATER — *(Etrafına bakınır)* Amma da döküntü yer, ha... Üstüne para verseler böyle bi pislikte oturmam.

EMERSON — Eeee, faturaları ödememenin sonu budur. Bişey ihmal edersen, sonra bişey daha. Bi de bakmışın ki, her şey çığrından çıkmış. Yuvarlanıp gidersen ondan sonra. Böyle bi çöplükte bulursun kendini.

WESLEY — *(Sahnenin en gerisinde, dışarı bakar)* Dışarda yangın var.

SLATER — Kendi kendine söner. Jelatinli dinamitle nitro karışımı. Uzun süre yanmaz. Çimlere zarar verebilir biraz ama, geçicidir.

WESLEY — *(Hâlâ dışarı bakarak, duygusuz bir sesle)* Araba uçmuş! Tek parçası kalmamış. .

SLATER — Kalır mı? Çok etkili bi maddedir. İrlandalılar geliştirmiş. Dünya güzeli bi bok. Anında gümlüyüp gidiyorsun.

EMERSON — *(WESLEY'e)* Neyse, biz kaçıyoruz, Weston. Durum vaziyetini çaktın herhalde, *(çıkmaya başlarlar, EMERSON durur)* Bu arada pederini göreceksin olursan, kendisini de haberdar et.

Bi işi on defa yapmak hiç hoşumuza gitmez. İlk seferinde keyifli oluyor ama, sonra insanın canı sıkılmaya başlıyor.

SLATER — *(WESLEY'e)* Şu kuzucuğa da biraz süt verin. Bi deri bi kemik kalmış.

(İkisi de kahkahalar atarak çıkarlar. ELLA sahnenin ön tarafına, içinde kuzu ölüsü duran kafese bakmaktadır. WESLEY, sırtı ona dönük olarak sahnenin arka tarafında durur. Dışarı bakar. Sessizlik.)

ELLA — *(Gözlerim kuzudan ayırmadan)* Bütün gün uyumuşum galiba. Ne kadar uyudum?
(Birbirlerinden ters yönlere bakarak aynı durumda kalırlar)

WESLEY — Çok değil.

ELLA — Ve Emma gitti. Gerçekten de o ata binip gitti. Hiç sanmıyordum gideceğini. Rüyamda gittiğini gördüm. Onun için uyandım.

WESLEY — Biraz önce buradaydı. Bu mutfakta.

ELLA — Her şey ben uyurken olup bitmiş. Hiçbi şey duymamışım. *(Sessizlik. Kuzu ölüsüne bakmaya devam eder.)* Aaaah! Ne oldu biliyor musun, Wes?

WESLEY — Ne?

ELLA — Birden bişey içimi delip geçti. Şu kuzuya bakarken...

WESLEY — Ne?

ELLA — Hani, baban bi kartal hikâyesi anlatırdı. Hatırlıyor musun?

WESLEY — Evet.

ELLA — Ben unutmuşum. Hayal meyal hatırlıyorum. Ama şu anda içimi delip geçti.

WESLEY — Ya?

ELLA — *(Bir sessizlikten sonra)* Kartal ikide bir geliyor, sundurmanın damına konuyor, sonra yeniden havalanıyor. O kadarını hatırlıyorum.

WESLEY — Evet.

ELLA — Sonra?

WESLEY — Bilmiyorum.

ELLA — Hatırlıyorsun! Sonra ne oluyor?

WESLEY — Bi kedi geliyor.

ELLA — Tamam. Azman bi kedi geliyor. Ta tarlaların oraya. Damın üstüne sıçırıyor. Orda hayvanların barsakları mı, ne vardıysa işte, onları koklamaya.

WESLEY — *(Hâlâ sırtı annesine dönük)* Sonra kartal bi dalış daha yapıyor. Kediye pençeleri arasına aldığı gibi, çığlık çığlığa gökyüzüne uçuyor.

ELLA — *(Kuzuya bakarak)* Tamam. Sonra dövüşüyorlar. Gökyüzünün ortasında deliler gibi dövüşüyorlar. Kedi kartalın bacağına deşiyor. Kartal kediye atmaya uğraşiyor, ama kedi bırakmıyor. Çünkü düşerse öleceğini biliyor.

WESLEY — Ve kartal havada parçalanmakta. Kartal kendini kediden kurtarmaya çabalıyor, ama kedi bırakmıyor.

ELLA — Ve çırpınarak gökten inip yere çakılıyorlar. İkisi birden yere çakılıyor. İkisi tek canmış gibi.

(Oldukları gibi kalırlar. WESLEY sahnenin arka tarafında, dışarı bakmakta, sırtı ELLA'ya dönük. ELLA sahnenin ön tarafında, kuzuya bakmakta. Işıklar çok ağır ağır söner.)